Etupyörä

Jääkäriprikaatin joukko-osastolehti 2022

Tässä numerossa

Etupyörä 2022 | Jääkäriprikaatin joukko-osastolehti

Sisältö

Sisällysluettelo ... 2
Pääkirjoitus ... 3
Jääkäriprikaatin komentajan tervehdys ... 4
Apulaiskomentajan palsta ... 5
Mauri Koskela – Hyvät Jääkäriprikaatin ystävät! ... 6
Training event Pole Star – The Yanks are coming ... 8
Ajankohtaista Lapin jääkäripataljoonasta ... 10
Ajankohtaista Rovaniemen ilmatorjuntapatteristosta ... 12
Tehtävä vuonoilla ... 14
Sotilasvala- ja sotilasvakuutustilaisuudet ... 18
Vuoden 2022 jääkäriprikaatilainen vääpeli Riikka Nyström ... 20
Matka koiranohjaajaksi ... 21
Paluu Rovalle, SYKSYROVA22-harjoitukseen poimittiin taistelijoita Lapin vapaasta reservistä ... 22
Lapin sotilassoittokunta ... 26
Rovaniemen Sotilaskotiyhdistys ry ... 28
Sodankylän Sotilaskotiyhdistys ry ... 30
Lapin Ilmatorjuntakilta ry ... 32
Pohjan Jääkärikilta ry ... 34
Jääkäriprikaatin Kilta ry ... 36
Pohjanmaan tykistörykmentille muistomerkki Sodankylän varuskuntaan ... 38
Jääkäriprikaatin tapahtumia 2023 ... 39

Rauhallista joulua ja hyvää uutta vuotta 2023!

Toimituskunta:
Päätoimittaja, everstiluutnantti Jussi Annala
Toimitussihteeri Taina Pirinen
Hankintasihteeri Riitta Mikkola
Taloudenhoitaja Leena Rautanen
Lapin jääkäripataljoonan edustaja
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston edustaja
Lapin aluetoimiston edustaja
Lapin sotilassoittokunnan edustaja

Yhteystiedot:
Jääkäriprikaati
Etupyörä
PL 5
99601 SODANKYLÄ
taina.pirinen@mil.fi
puh. 0299 452 111

Kansikuva:
Veeti Reunanen

Valokuvat:
Jääkäriprikaatin arkisto
Puolustusvoimat
Erikseen kuvissa mainitut

Taitto:
Taina Pirinen

Paino:
PunaMusta Oy
Painosmäärä:
2500 kpl

ISSN 2343–3019 (painettu)

Vain muutos on pysyvää – todistetusti – toimintakyvyn merkitys korostuu muutoksessa

Arvoisa Etupyörän lukija!

Kukapa olisi alkuvuonna, taistellessamme vielä koronapandemiaa vastaan, arvannut mitä pian kulunut vuosi tuo tullessaan? Lyhyeenkin aikaan mahtuu monenlaisia tapahtumia.

Helmikuun lopussa Venäjä hyökkäsi Ukrainaan, jonka seurauksena koko Euroopan turvallisuuspoliittinen tilanne muuttui hetkessä. Nämä tapahtumat vaikuttivat välittömästi myös Puolustusvoimien toimintaan ja seuraukset näkyvät edelleen myös Jääkäriprikaatissa. Vuoden aikana lisääntynyt operatiivinen ja kansainvälinen toiminta ovat antaneet leimansa vallitsevalle tilanteelle.

Arktinen alue ja arktinen osaaminen ovat tätä nykyä muutakin kuin vain puhetta – siltä osin olemme aivan keskiössä. Ammattitaitoomme ja osaamiseemme luotetaan ja olemme sen mallikkaasti osoittaneet, mutta se tulee myös jatkossa näkymään meille annetuissa tehtävissä sekä vaatimuksissa. Nähtäväksi jää mitä mahdollinen NATO-jäsenyys tuo tullessaan.

Jos kulunut vuosi on ollut fyysisesti rankka niin sitä se on ollut myös henkisestikin. Keväällä meitä kaikkia kohtasi suuri suru, kun menetimme hyvän ja arvostetun palvelustoverimme räjähdysonnettomuudessa. Vastaaviin tilanteisiin on hirveän vaikea valmistautua ennakolta. Ne pysäyttävät hetkeksi meidät jokaisen ja jättävät jälkensä. Pitää muistaa, että jokainen meistä on tärkeä ihmisenä, yksilönä, työntekijänä ja palvelustoverina – Kaveria ei jätetä asenne elää vahvasti joukossamme!

Kesä ja syksy toivat tehtäviimme lisääntyvän määrän kansainvälistä toimintaa yhdistettynä erilaisiin koulutustapahtumiin, taistelu- ja ampumaharjoituksiin. Samanaikaisesti käynnistyi myös uuden saapumiserän koulutus sekä lisääntynyt kertausharjoitustoiminta. Kesällä alkanut trendi näyttäisi vaan jatkuvan myös lähitulevaisuudessa. Tämän lisäksi joukkoomme on kohdistunut useita tarkastuksia ja vierailuita, joista olemme saaneet pelkästään positiivista palautetta.

Huomionarvoista edellä kuvattuun on se, että emme olleet valmistautuneet moneenkaan asiaan etukäteen eikä valmiita suunnitelmia oltu laadittu. Vaikka vuosittain laadimmekin toimintakäskyn ja suunnittelemme seuraavan vuoden toiminnot mahdollisimman tarkasti, tämä vuosi on osoittanut, että pelkällä suunnittelulla emme pärjää. Aktiivisuus, aloitteellisuus, joustavuus, epävarmuuden sietokyky sekä kyky toimeenpanna asioita nopeasti nousevat entistäkin tärkeämmiksi ominaisuuksiksi tulevaisuudessa. Tämä taas asettaa meille jokaiselle niin henkisiä kuin fyysisiäkin vaatimuksia.

Jokaisen meistä on pidettävä itsestään ja toimintakyvystään huolta. Meidän pitää kyetä normaalioloissa luomaan kantava pohja mahdolliselle kriisikestävyydelle, jos tilanne sitä vaatii. Mahdollisen kriisin eskaloituessa siihen ei ehkä ole enää aikaa, vaan kyseinen työ on tehtävä hyvissä ajoin.

Omasta fyysisestä ja henkisestä hyvinvoinnista huolta pitäminen auttaa meitä jokaista selviämään työ- kuin arkirutiineista sekä vaikuttaa positiivisesti yleiseen elämänlaatuun. Kannustan kaikkia pohjoisen puolustajia aktiiviseen ja aloitteelliseen itsensä kehittämiseen ja henkilökohtaisen toimintakyvyn ylläpitämiseen. Yksilöiden osaamisesta ja toimintakyvystä muodostuu joukon suorituskyky, joka on paljon enemmän kuin osiensa summa.

Erittäin hyvää loppuvuotta ja joulun odotusta kaikille!

Päätoimittaja
Jääkäriprikaatin esikuntapäällikkö
Everstiluutnantti Jussi Annala

Maavoimien komentajan tarkastuksen yhteydessä tarkastettiin myös Jääkäriprikaatin johdon suorituskyky. Hyvä jumppa ja meidät kaikki todettiin toimintakykyisiksi. #PohjoinenPitää

Jääkäriprikaati – Pohjoisen puolustaja nyt ja tulevaisuudessa

Vuosi 2022 on ollut poikkeuksellinen, historiallinen, työntäyteinen, kiireinen ja jopa joillekin ahdistava ja ehkä osin huolestuttavakin.

Juuri kun selvisimme todella haastavasta alkuvuoden koronaepidemian aiheuttamasta merkittävästä lisäkuormasta, iski uusi strateginen shokki. Alkoi odottamaton ja yllättävä laajamittainen sota Euroopassa. Vain harva uskoi, että laajamittainen perinteinen ja totaalinen sota voisi alkaa Euroopassa. Sota Ukrainassa on vaikuttanut sekä yhteiskuntaamme että puolustusvoimiin erittäin merkittävästi. Vaikka suoranaista sotilaallista uhkaa ei olekaan kohdistunut Suomeen, on turvallisuustilanne ympärillämme muuttunut merkittävästi. Voidaan arvioida, että muuttunut tilanne ei tule palaamaan siihen, jossa olimme ennen sodan alkamista. Suomi teki poliittisen päätöksen hakea Naton jäsenyyttä keväällä ja se muuttaa maamme kokonaisturvallisuuden rakenteita merkittävästi. Miten se sitten vaikuttaa Jääkäriprikaatiin ja siihen työhön jota teemme? Liittoutumisen vaikutukset kokonaisuudessaan nähdään vasta pidemmän ajan kuluessa. Kuitenkin voidaan olla varmoja siitä, että Suomea ja myös Suomen pohjoisia alueita puolustaa aina ensisijaisesti suomalainen sotilas. Liittoutuminen tulee jatkossa tukemaan kokonaissuorituskykyämme.

Päätös hakemisesta liittouman jäseneksi ja turvallisuustilanteen muutos ovat jo tänä vuonna näkyneet toiminnassamme melko paljon. Puolustukseen ohjattiin lisää varoja, joilla tehostetaan erityisesti reservien koulutusta ja hankitaan merkittävä määrä puolustusmateriaalia. Jääkäriprikaatin vuosisuunnitelmaa muutettiin erittäin paljon vuoden kuluessa. Kertausharjoitusten määrää lisättiin ja kansainvälistä harjoitustoimintaa suunniteltiin todella nopealla suunnitteluprosessilla.

Toteutimme mittavan kansainvälisen harjoituksen Yhdysvaltojen maavoimien 101. maahanlaskudivisioonan joukkojen kanssa kesällä osana laajaa puolustusvoimien kansainvälisten harjoitusten kokonaisuutta. Harjoitus oli erittäin onnistunut kokonaisuus, jossa molemmat osapuolet oppivat toisiltaan. Yhteisoperaatiokyky arktisella alueella parani merkittävästi. Nopeasti suunniteltu ja lomakaudella toteutettu harjoitus vaati myös poikkeuksellista venymistä henkilökunnalta. Erittäin suuret kiitokset siitä!

Tilanteesta johtuen olemme tehneet myös merkittävästi normaalia enemmän valmiuden kehittämiseksi ja ylläpitämiseksi. Olette osoittaneet, että kykenette nopeaan toimeenpanoon muuttuneissa tilanteissa pohjoisen puolustajien ammattitaidolla. Kaiken ohjelmaan tulleen lisäkuorman ja toiminnan ohella olemme tietenkin jatkaneet tärkeintä tehtäväämme eli suorituskykyisten sodanajan joukkojen kouluttamista suunnitelmien mukaisesti. Tämän kaiken olemme tehneet samalla rajallisella henkilöstömäärällä. Se on erinomainen suoritus!

Tätä kirjoittaessani on kohta alkamassa syksyn kiivain harjoitusjakso. Joukkotuotannon mukaisten harjoitusten lisäksi toteutamme merkittävän määrän kertausharjoituksia edellä mainituista syistä johtuen. On hyvä, että meillä on rahaa harjoituttaa reserviä, mutta palkattu henkilöstö on erittäin tiukoilla. Jaksamista tulee seurata ja tarvittaessa on johtajien tehtävä toimenpiteitä, jotta emme aja itseämme uuvuksiin. Tiedän että se on helpommin sanottu kuin tehty. Olemme kuitenkin poikkeusolojen organisaatio ja näinä erikoisina aikoina joudumme venymään normaalia enemmän. Välillä on kuitenkin uskallettava myös suunnitella työt siten että henkilökunta pääsee palautumaan.

Jääkäriprikaatin yhteistyökumppanit, työskentely kanssanne on ollut mutkatonta. Tukenne prikaatin päivittäisessä työskentelyssä on korvaamatonta ja toimintanne on kiitettävällä tasolla. Koronan jälkeen olemme pystyneet tiivistämään yhteistyötämme, joka on erittäin merkityksellistä turvallisuustilanteessa, jossa elämme. Suomalaisen ja myös pohjoisen turvallisuuden merkittävin tekijä on koko yhteiskunnan halu ja kyky osallistua kokonaismaanpuolustukseen.

Olen nyt ehtinyt olla komentajan tehtävässä noin yhdeksän kuukautta. Olen erittäin etuoikeutettu, että saan palvella näin ammattitaitoisen ja oikealla tavalla tekemisestään ylpeän joukon komentajana. Pohjoisen puolustajien perinteet ja järkkymätön asenne tehdä parhaansa näkyy teissä joka päivä. Sama asenne ja osaaminen näkyy myös kouluttamissanne joukoissa. Olen varma, että yhteistyöllä ja toistemme työtä arvostaen selviämme kaikesta. Myös kaikista niistä haasteista ja yllätyksistä, joita tulevaisuus tuo eteemme.

Kun syksyn kiireinen harjoitusjakso päättyy, olemmekin jo vuoden vaihteessa. Muistakaa antaa aikaa myös läheisillenne ja ladata akkuja tulevaan.

Pohjoinen Pitää!

Jääkäriprikaatin komentaja
Eversti Kimmo Kinnunen

Teoilla ansaitaan luottamus

| Teksti: Jääkäriprikaatin apulaiskomentaja, eversti Jukka Kotilehto

Arvoisa lukija!

Palvelusurani alussa silloisessa joukko-osastossa vanhemmat sotilaat toistelivat aina kiireisinä aikoina salaperäiseltä kuulostavaa sanontaa ”Varstan jälkeen helpottaa”. Nuorena luutnanttina ihmettelin asiaa ja hämmästelin, että mikähän tämä harjoitus oikein on, kun siitä niin paljon puhutaan. Asia kuitenkin selvisi minulle aika pian. Varsta harjoitus oli järjestetty vuonna 1984 ja tuolloin elettiin vuotta 1992. Samanlaista ajattelua on ehkä ollut ilmassa Jääkäriprikaatissakin tänä vuonna. Varsta vaan on vaihtunut puheissa joko Cold Response -harjoitukseksi tai kesän Yhdysvaltojen kanssa toteutetuksi Ryske harjoitukseksi. Samalla mukaan on tullut myös annos realismia, ei tämä tästä enää mihinkään muutu vaan tämä jatkuva kiire, lyhyet valmisteluajat ja eri maita edustavat sotilasjoukot varuskunnassa ovat nyt todellisuutta. Ensin oli Koronan jälkeinen uusi normaali, nyt tämä.

Jääkäriprikaatin henkilöstö on ollut kovilla talvesta lähtien. On tehty, vaikka mitä, välillä jopa asioita joita kukaan ei ole aikaisemmin tehnyt. Valmiita malleja tai ohjesääntöä ei ole ollut käytettävissä. On tehty niin kuin hyvä tulee, käytetty pohjoisen ihmisten kuuluisaa ”heinäntekojärkeä” ja ennen kaikkea venytty sekä uskallettu lyödä itsensä likoon ja todistettu, että Jääkäriprikaatin motto ”Pohjoinen pitää” on todellisuutta. Itselläni tunne siitä, että on hienoa olla osa tätä joukkoa, on vahvistunut entisestään. Jääkäriprikaatissa palvelee hienoja, vastuuntuntoisia ja ammattitaitoisia ihmisiä kaikissa henkilöstöryhmissä. Myllerrys, joka tänne Jääkärikankaalle ja Someroharjulle on iskenyt ei ole ohittanut ketään.

Itse koen olevani etuoikeutettu, kun olen saanut elää ja olla mukana tässä kaikessa. Saanut todistaa sitä mitä on tehty ja erityisesti, miten on tehty. Aikaisemmin mainitsemani Cold Response -harjoitus oli suuri menestys ja aloitti jotain, mitä emme edes silloin tienneet. Kesän isot, vaativat ja ennen kaikkea nopeasti rakennetut kansainväliset harjoitukset sekä kertausharjoitusten tuplaantuminen seurasivat lähes heti Cold Response -harjoituksen jälkeen normaalin varusmieskoulutuksen päälle. Meitä on tarkastettu, meillä on vierailtu ja meitä on arvioitu. Palaute on ollut vaatimattomalle suomalaiselle luonteelle vaikea vastaanottaa, niin positiivista ja kiittävää se on ollut. Olemme tehneet sellaisen vaikutuksen, että tänne on nyt tulijoita jonoksi asti ja meihin luotetaan. Sanonta ”teoilla ansaitaan luottamus, ei puhumalla” pitää paikkansa.

Jääkäriprikaatin muuttunut profiili ja ulospäin näkynyt tekemisen meininki vaikuttavat yhteistyöhön muiden viranomaisten ja yhteistyökumppaneiden kanssa. Voi rehellisesti sanoa, että kaikki puhaltavat yhteen hiileen ja koetaan yhteisen tekemisen tuovan lisäarvoa kaikille. Kansainvälisten kumppaneiden kanssa käytetty ”Strong Together” on mitä suurimmassa määrin totta myös viranomaiskentässä ja yhteistyötahojen keskuudessa. Yhdessä olemme vahvempia. Paikallispuolustusharjoituksissa ja erilaisissa yhteiseen varautumiseen ja valmiuteen liittyvissä tapahtumissa on aidosti pyritty tekemään kaikkensa yhteisen hyväksi. Pohjoinen pitää myös tässä suhteessa.

Vaikka uudet ja mielenkiintoiset asiat vievät mukanaan ja velvollisuuden tunne ei anna myöden, niin pitää myös malttaa levähtää. Tuleva joulun aika ja mahdollisuus viettää aikaa omien läheistensä kanssa kannattaa hyödyntää täysimääräisesti. Tällä kaikella on vaikutusta meihin kaikkiin ja läheisiimme. Kaikki tarvitsevat pikku hengähdystä ja läsnäoloa. Tämän vuoden ponnistelujen jälkeen se on myös täysimääräisesti ansaittu.

Lämpimät onnittelut kaikille 6.12. ylennetyille. Olette kaikki sen ansainneet. Samalla myös iso kiitos Jääkäriprikaatin henkilöstölle ja eri yhteistyötahoille tästä vuodesta. Matka jatkuu ja yhdessä tekemisessä on voimaa myös jatkossa.

Toivotan Etupyörän lukijoille hyvää ja rauhallista joulua sekä menestyksellistä vuotta 2023.

”The Viking Huddle”

Hyvät Jääkäriprikaatin ystävät!

Paljon on vettä virrannut Jeesiöjoessa siitä, kun luovutin Jääkäriprikaatin komentajan tehtävät seuraajalleni vuoden 2011 lopussa. Tuolloin prikaati oli juuri selättänyt uhan olemassaololleen, joka sitä Puolustusvoimauudistuksen valmistelussa uhkasi. Vielä myöhemminkin suunnitelmissa oli ainakin pääosien siirtäminen Sodankylästä Rovaniemelle. En ota kantaan näiden suunnitelmien järkiperäisyyteen tai paremminkin perusteluihin ajassaan, koska en ollut mukana tekemässä niitä koskevia suunnitelmia.

Totean vain, että nykytilanteen pojalta asiaa tarkastellen oli Suomen, Pohjolan ja NATO:n sekä tietysti Jääkäriprikaatin onni, etteivät suunnitelmat koskaan realisoituneet. Jääkäriprikaati oli silloin ja on korostuneesti tulevaisuudessakin arktisen sodankäynnin arvostettu osaamiskeskus, Artic Warfare Center. Samalla se on myös puolustuksellisesti pohjoisen Suomen puolustuksen lukko! Pidettäköön siitä asemasta huoli niin osaamisen kuin asemoinninkin osalta.

Ukrainan sota ja Venäjän todellisten kasvojen paljastuminen johtivat hyvin nopealla aikataululla siihen, että Suomi jätti jäsenhakemuksen pääsystä Pohjois-Atlantin puolustusliitto NATO:n (North Atlantic Treaty Organization) täysjäseneksi. Tätä kirjoitettaessa on vielä epäselvää, millä aikataululla kaikkien 30 nykyisen jäsenmaan hyväksyntä asialle saadaan, mutta valmistelut ovat jo hyvässä vauhdissa.

Suomessa harjoittelevien ulkomaisten joukkojen määrä on kasvanut jäsenhakemuksen jättämisen jälkeen merkittävästi, Suomi on osallistunut itse useisiin kansainvälisiin harjoituksiin ja Suomi on kutsuttu myös NATO:n neuvotteluhuoneisiin, joiden ovet vielä hetki sitten olivat meiltä suljetut. Välikommenttina todettakoon, että en vielä tammikuussa kuluvaa vuotta ollut NATO:n kannattaja. Ainoa syyni oli se, että en uskonut poliittisiin päättäjiin ja heidän haluunsa pitää huolta kansallisesta puolustuksestamme NATO-jäsenmaana. Pelkäsin jäsenyyden tarkoittavan ainakin osittaista yleisestä asevelvollisuudesta luopumista ja materiaalihankintoihin kohdennettavien määrärahojen supistamista NATO:n viidenteen artiklaan vedoten. Venäjän hyökkäyksen myötä tunnustin itsellenikin, että se varmistaa uskottavan kansallisen puolustuksen tärkeyden säilymisen jokaisen päättäjän mielessä vähintäänkin 10–15 vuotta ja minusta tuli vankkumaton NATO:n kannattaja.

Edelliseen liittyen sain kuluneena kesänä mahdollisuuden vierailla Jääkäriprikaatissa esikuntapäällikön isännöimänä ja samalla tilaisuuden tutustua kansainvälisen

Kuva: Tomi Olli

harjoituksen valmisteluihin, joissa Jääkäriprikaati toimi harjoituksen johdossa. Varuskunnassa oli jo tuossa vaiheessa Yhdysvaltalaisia maahanlaskujoukkoja 101 Airborne Divisioonasta ja norjalaista joukkoa odotettiin saapuvaksi alueelle siinä vaiheessa, kun harjoitus alkaa. Toinen NATO-hakemuksen jättänyt maa, Ruotsi, oli asettamassa harjoitukseen tarkkailijoitaan. Sinällään NATO-maiden sotilaiden käynti Jääkäriprikaatissa ei ole mitenkään poikkeuksellista. Onhan prikaatissa järjestetty lukuisia talvikoulutustapahtumia joihin ulkomaiset sotilaat ovat osallistuneet ja maahamme akkreditoidut puolustusasiamiehet ovat käyneet tutustumassa prikaatin toimintaan sekä talvikoulutukseen. Nyt kyse oli kuitenkin selkeästä taisteluharjoituksesta, jossa erityisenä painopisteenä oli yhteistoiminnan harjoittelu joukkokokoonpanossa.

Itse harjoitusta en päässyt seuraamaan, mutta kuulemani palautteen perusteella se oli joka tavalla onnistunut harjoitus. En sitä toki epäillytkään. Huolimatta siitä, että välillä sorrumme arvostelemaan nuorisoamme ja vertaamaan heitä esimerkiksi kunnon osalta omiin varhaisempiin ikäluokkiimme, voin sanoa tuollaisen arvostelun olevan vähintäänkin epäreilua.

Olen itse saanut seurata varusmiesten kunnon kehittymistä niiden kuuden kuukauden palvelusajan puitteissa, joita jääkäreiksi koulutettavat käyvät läpi kuin myös vuoden palveluksen aikana. Kehityskäyrät ovat huimaavia. Toisaalta valinkauhassa on se, että sama ilmiö fyysisen kunnon osalta on nähtävissä kaikissa verrokkimaissa. Se missä meillä on tapahtunut merkittävää kehitystä, on nuorten miesten ja naisten valmius käsitellä yhä teknisemmiksi käyviä taisteluvälineitä, omaksua uutta oppia ja rohkeus soveltaa oppimaansa. Jääkäriprikaatin osalta on vielä korostettava varusmiesikäluokkien paikallisuutta.

Palvelukseen astuu pääosin pohjoisen poikia ja tyttöjä, joille talviset olosuhteet eivät ole kauhistus vaan päinvastoin normaali toimintaympäristö. Kun kaikkiin näihin tekijöihin lisätään myöhemmin reservissä hankittu osaaminen ja kantahenkilökunnan korkea ammattitaito, olemme täysin vertailukelpoisia jopa ammattiarmeijoista koostuviin NATO-maiden joukkoihin verrattuna. Tämän olen saanut myös todistaa useita kertoja vaativissa kriisinhallintaoperaatioissa, joissa pääosin reservistä muodostetut joukkomme ovat vähintäänkin tasavertaisina olleet toteuttamassa tehtäviään ammattiarmeijoiden rinnalla.

Mitä muita vaikutuksia NATO-jäsenyys tuo Jääkäriprikaatin asemalle ja toiminnalle kuin harjoituksia, on vaikea vielä ennustaa. Suunnittelua on varmasti ryhdytty toteuttamaan niin kansallisesti kuin ehkä NATO-johtoisestikin. Lienee kuitenkin selvää, että NATO:n arktisen puolustuksen suunnittelussa Suomella tulee olemaan merkittävä rooli. Mikäli Ruotsin jäsenyys etenee samassa tahdissa Suomen kanssa, voisi olla odotettavissa kolmen Pohjoismaan; Ruotsin, Norjan ja Suomen jonkinasteinen yhteinen arktisen sodankäynnin esikunta osana NATO:n johtamisrakennetta ja yhteiset suunnitelmat sekä harjoitukset arktisen alueen puolustuksesta. Ovatko rakenteet Suomessa vai jossakin em. mainitussa maassa, missä harjoituksia kulloinkin järjestetään ja mitä muuta jäsenyys tuo mukanaan, jää nähtäväksi.

Kansallisesti tarkasteltuna yksi asia on kuitenkin varma. Nimensä velvoittamana Jääkäriprikaatin täytyy ylläpitää sitä valmiutta, sitä uskoa sekä niitä periaatteita ja tavoitteita, joita yli vuosisata sitten tuntemattomaan tulevaisuuteen Saksaan jääkärikoulutukseen lähteneet miehet noudattivat. Tarvitaan rohkeutta päättää, tarvitaan rohkeutta toimia, tarvitaan valmiutta kantaa vastuuta, tarvitaan halua olla Isänmaan asialla.

Puolen Suomen puolustajan on oltava valmiina kaikkiin näköpiirissä oleviin tilannekehityksiin ja ylläpidettävä niihin liittyvät valmiudet sekä kyky käynnistää toiminta itsenäisesti ja nopeasti. Tahto, taito, väline. Opeta, kouluta, harjoita. Uskalla! Siinä ovat yksinkertaiset ohjeet onnistumiselle. Meidän tulee ylläpitää sotilaallista osaamista vaativissa pohjoisen olosuhteissa niin kesä- kuin erityisesti talviolosuhteissa, tehtävä siihen liittyvät valmistelut, kyettävä hyödyntämään operatiivista ja taktista ketteryyttä, osattava käyttää meille annettuja työkaluja, tarvittaessa sovelletustikin, ja uskallettava noudattaa alaisten toimintavapauden mahdollistavaa tehtävätaktiikkaa. Toiminnan käynnistäminen niin kutsutun harmaan vaiheen aikana muodostaa edellytykset onnistumiselle. Siinä vaiheessa ei ole aikaa kysyä toimenpiteiden oikeellisuutta tai odottaa muiden rientävän apuun. Valmius toimia pitää olla jokaisella sotilaalla sisäsyntyisenä ja johtajien on oltava valmiita antamaan ensimmäiset käskynsä ja käynnistämään ensimmäiset toimenpiteensä jokaisessa tilannekehyksessä, tapahtui mitä tahansa. Nämä valmiudet on luotava jo rauhan aikana. Riippumatta siitä, ketkä tulevaisuuden puolustussuunnittelua tekevät ja keiden suunnittelupöydillä joukko-osastojen tulevaisuus lepää, emme saa enää koskaan kyseenalaistaa ainoan selkeästi talvitaisteluun perustetun ja varustetun joukko-osaston tulevaisuutta. On selvää, että Jääkäriprikaatilla sekä sen perustamilla ja kouluttamilla joukoilla on merkittävä rooli tulevaisuuden puolustusulottuvuudessa arktisella alueella.

Toivottavasti myös poliittisilla päättäjillämme joka tasolla riittää näkemystä ja ymmärrystä tulevaisuuden oikeista uhkakuvista ja tarpeesta varautua pahimpaan, valmiutta tehdä riittäviä puolustusvalmiutta ylläpitäviä päätöksiä eikä tuudittauduta ruususen uneen näennäisten rauhallisempien aikojen myötä. Vain siten voimme taata kansallisen itsenäisyyden ja itsemääräämisoikeuden sekä kansalaisten turvallisuuden. Kuten Publius Flavius Vegetius Renatus jo noin vuoden 390 tienoilla kirjassaan totesi; Si vis pacem, para bellum – jos haluat rauhaa, varaudu sotaan!

Arktisen lämpimin terveisin,
Mauri Koskela

Training event Pole Star - The Yanks are coming

| Teksti: Jääkäriprikaatin koulutuspäällikkö, everstiluutnantti Oskari Paavola

Jääkäriprikaatin vuosi on ollut voimakkaan kansainvälinen. Näkyvin elementti oli Yhdysvaltojen 101. maahanlaskudivisioonan yhden komppanian yhteisharjoittelu Jääkäriprikaatin kanssa heinä- ja elokuun ajan. Kyseessä ei ole mikä tahansa rivijoukko, vaan yksi Yhdysvaltojen tunnetummista divisioonista. Divisioonan perinteet yltävät toiseen maailmansotaan, jossa se toimi mm. kärkijoukkona Normandian maihinnoussussa kesällä 1944. Divisioonan kutsumanimi – Screaming Eagles – kuvaakin sen roolia maahanlaskujoukkona.

Puolustusministeri Kaikkonen teki päätöksen kansainvälisen harjoitustoiminnan lisäämisestä 27.5.2022. Jääkäriprikaatille kyseinen päätös tarkoitti kiivaan suunnittelun käynnistämistä. Suunnittelun aikajänne oli perin erilainen mihin kansainvälisessä harjoitustoiminnassa on totuttu. Perustilanteessa suuren kansainvälisen harjoituksen suunnittelu kestää yhdestä kahteen vuoteen. Nyt suunnitteluaikaa oli käytettävissä reilu kuukausi. Suunnittelukoneemme suoriutui tehtävästä kuitenkin mainiosti.

Toimeenpanovaihe käynnistyi heinäkuun alussa, kun Yhdysvaltojen jalkaväkikomppanian kärkiosasto saapui Jääkäriprikaatiin. Alkuvaiheessa toimintaa leimasi käytännön asiat kuten henkilöstön ja

materiaalin vastaanotto sekä taloksi asettautuminen. Nopeasti pääsimme kuitenkin itse pääaiheeseen. Eli harjoittelemaan toimintaa yhdessä arktisissa olosuhteissa. Harjoittelu piti sisällään taistelukoulutusta, taisteluharjoituksia ja ammuntoja niin radalla kuin taisteluammunnoissakin. Kokemukset olivat vain ja ainoastaan positiivisia. Erityisen ilahduttavaa oli havaita, kuinka mainiosti asevelvollisemme, niin varusmiehet kuin reserviläiset, suoriutuivat ammattisotilaiden rinnalla.

Yhteistoiminta amerikkalaisten kanssa oli perin mutkatonta. Pieniä eroja toimintatavoissa ja käytännön toimenpiteitä vaativia asioita oli toki runsaasti. Mutta niin niitä monikansallisessa toiminnassa kuuluukin olla. Voitaneen kuitenkin todeta, että yhteinen harjoittelumme osoitti kykymme toimia yhdessä. Kaksi yhdessä toimeenpantua taisteluharjoitusta ja yksi ampumaharjoitus olkoon tästä konkreettisina esimerkkeinä. Erityisen maininnan arvoisena voidaan pitää yhdessä toteutettua komppanian hyökkäysharjoittelua kovin ampumatarvikkein. Kyseessä on vaativa suoritus jo pelkästään kansallisesti toteutettuna.

Amerikkalaisille kokemus oli varmasti ollut mieleenpainuva. Ensimmäisenä vastaan tuli Lapin yötön yö. Ei ole helppoa nukkua valoisassa, jos siihen ei ole tottunut. Arktinen ympäristö vaihtelevine keleineen ja poikkeuksellisine maastoineen tarjosivat oppimiselämyksiä. Poterossa kaatosateessa vietetty yö, vain suojakangas sateensuojana, jäi varmasti mieleen. Kertaakaan ei valituksen sanaa kuitenkaan kuulunut. Ammattimiehiä.

Voisi ajatella, että pitkäkestoinen tukeutuminen Jääkäriprikaatin Sodankylän varuskuntaan voisi aikaa myöten käydä puuduttavaksi. Tästä syystä näimme tärkeäksi perehdyttää kumppaneitamme Suomeen hieman laajemmin. Järjestimme kumppaneillemme mahdollisuuden tutustua Lapin luontoon mm. huiputtaa Pallastunturin korkein huippu Taivaskero, tutustuimme paikalliseen porotilaan, vierailimme Napapiirillä ja tutustuimme sotahistoriaan. Unohtaa ei pidä myöskään saunomista. Järjestelyt saivat kiitosta. Erityisenä nostona mainittakoon US joukon johtoon kuuluneen sotilaan toteamus: ”Tutustuminen paikalliseen yhteiskuntaan on osoittanut Suomen olevan puolustamisen arvoinen. Pahimman sattuessa tämä sitouttaa meidät tukemaan Suomen puolustusta rintarinnan.”

Mitä tästä kokonaisuudesta jäi käteen? Erinomainen kokemus kaikin puolin ja oppia sekä omille sotilaillemme ja kumppaneillemme. Voitaneen väittää, että osoitimme kykymme toimia #together arktisissa olosuhteissa. Ei pidä myöskään väheksyä kaikkia niitä oppeja, joita isännän roolissa saimme. Näitä oppeja tullaan tulevaisuudessa tarvitsemaan yhä useammin. Sen verran voimakkaan kansainvälisen kiinnostuksen kohteena Jääkäriprikaati ja pohjoinen operaatioalue on tänä päivänä.

Erityismaininnan ansaitsee Jääkäriprikaatin henkilöstö. Vaikka kulunut harjoituskokonaisuus oli ehkä näkyvin osa niistä toimenpiteistä, joilla Jääkäriprikaati on reagoinut poikkeukselliseen maailmantilanteeseen, ei se suinkaan ole ollut ainoa. Taustalla on ollut monia muitakin asioita käynnissä, jotka kaikki vaativat oman työpanoksensa. Kaikesta työkuormasta huolimatta olemme selvinneet Jääkäriprikaatina mainiosti!

Henkilökohtaisella tasolla saadut kokemukset voisi tiivistää yhteen virkkeeseen - usko omaan tekemiseen ja arvostus Yhdysvaltojen asevoimiin kasvoivat.

Stronger Together

Arktisen alueen puolustajia Rajakasteen ja Lapin jääkärien hengessä

| Teksti: Lapin jääkäripataljoonan komentaja, everstiluutnantti Sini Kouri

Elokuun alussa sain kunnian ottaa johtooni Lapin jääkäripataljoonan edeltäjäni kastaessa minut tehtävään Rajakasteen sanoin: ”Edessä idän orjuus tai kuolo, takana koti ja synnyinmaa. Jääkäri paikallas seiso! Sinuun luottavi kansa ja maa.”. Näissä sanoissa kiteytyy Lapin jääkäripataljoonan komentajan tehtävän mukanaan tuoma vastuu, velvollisuus ja luottamus.

Odotan komentajakaudeltani kehittymistä johtajana sekä uuden oppimista pohjoisimman ja Maavoimien suurimman joukkoyksikön komentajana. Lapin jääkäripataljoonassa koulutetaan suorituskykyisiä joukkoja Lapin vaativiin olosuhteisiin. Korkeat valmiusvaatimukset, pitkät etäisyydet, vaikea maasto ja äärimmäiset sää olot edellyttävät niin johtajilta kuin taistelijoilta oma-aloitteisuutta ja kestävyyttä.

Modernin tekniikan ja tehokkaan aseistuksen rinnalla hiihto- ja erämiestaidot ovat pataljoonassa arvossaan.

Napapiirin pohjoispuolelta tarkasteltuna aikaisempien palvelus-paikkojeni voidaan sanoa sijaitsevan etelässä. Näistä mainittakoon ”kasvattajaseurani” Porin prikaati, Maavoimien esikunta Mikkelissä sekä Pääesikunta. Keskeistä nykyisessä tehtävässäni onkin perehtyä Lapin alueeseen ja sen arktisiin olosuhteisiin sekä näiden erityispiirteiden huomioon ottamista koulutuksessa ja joukkojen toiminnassa.

Laadukas koulutus

Haastavat olosuhteet edellyttävät johtamistoiminnassa osaamista, yhteistoimintaa ja hyvää yhteishenkeä sekä tahtoa. Lapin jääkäripataljoonan vahvuuksina onkin erinomainen me-henki ja maanpuolustustahto. Nämä vahvuudet ovat edesauttaneet jaksamaan kuormittavassa tilannekehityksessä. Merkittävä muutos turvallisuusympäristössä ja Suomen hakeminen Naton jäseneksi ovat näkyneet kuluvana vuonna valmiuden ylläpidossa sekä kertausharjoitusten ja kansainvälisten harjoitusten kasvussa. Keskeinen tehtävä on tuottaa jatkossakin hyvä henkinen ja osaava joukko poikkeusolojen tarpeisiin. Muutosten myötä puolustusta tullaan varmasti kehittämään, mutta samalla on hyvä pitää kiinni vahvuuksistamme. Avainasemassa uskottavan puolustuskyvyn takaamisessa jatkossakin on laadukkaasti koulutettu asevelvollisuusarmeija.

Puolustusvoimien harjoitusjärjestelmä muodostuu varusmiespalveluksen aikaisesta nousujohteisesta harjoituskokonaisuudesta huipentuen kohti reservin joukkokokonaisuuksina toteutettavia vaativia kertausharjoituksia. Varusmiehille annettava koulutus muodostaa jatkumon, jossa taistelijan perustaitojen opettelusta jatketaan partion ja ryhmän toiminnasta kohti joukkueen toimintaa osana komppaniaa. Tästä esimerkkinä on Lapin jääkäripataljoonan tais-

Arktiseen alueeseen perehtymässä. Kuva Lauri Kohva

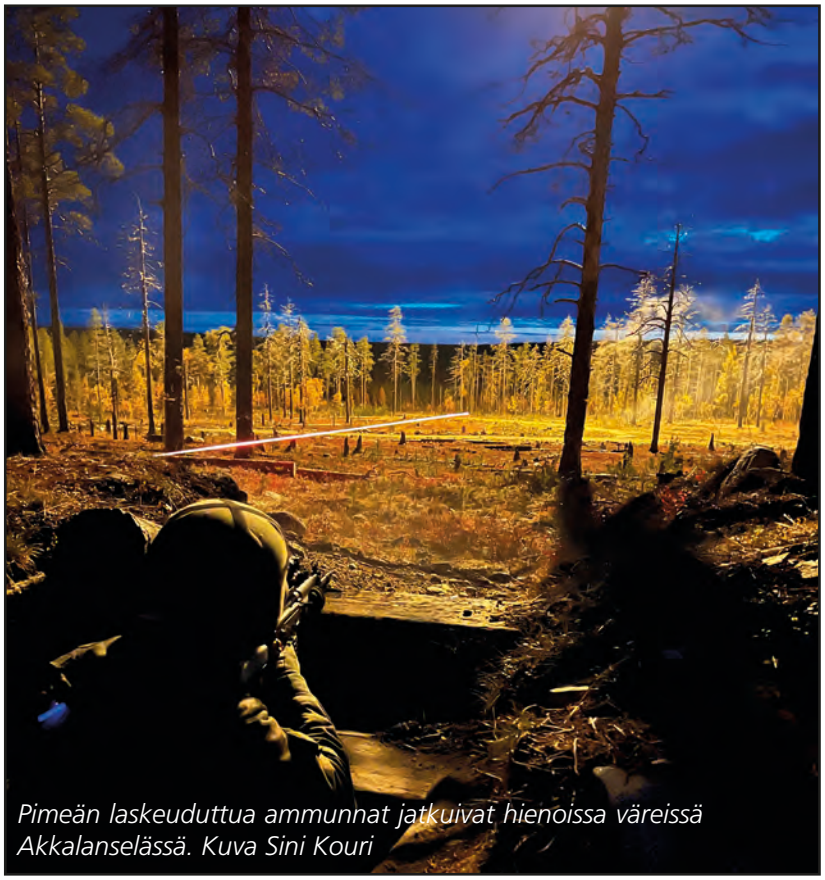
teluampumaharjoitukset, jotka on suunniteltu ja toteutettu tällä periaatteella. Saapumiserän ampumaharjoitukset muodostuvat neljästä puolen vuoden aikana toteutettavasta ampumaharjoituksesta.

Taisteluampumaharjoituksista ensimmäinen eli ampumaharjoitus 1 sijoittuu koulutushaarajakson alkuun ja toteutetaan partio kokoonpanossa. Henkilökohtaisen aseen turvallisen käsittelyn lisäksi harjoituksessa opitaan tulitoiminta erilaisilla etäisyyksillä oleviin maaleihin sekä partion yhteistoiminta mm. maalien jako ja tulen keskittäminen. Ampumaharjoitus 2 toteutetaan koulutushaarajakson lopussa, jolloin tavoitteena on harjaannuttaa taistelijoita käyttämään koulutushaaransa mukaista henkilökohtaista ja ryhmäkohtaista asetta tarkasti ja nopeasti eri taisteluammunnoissa. Ohjelmaan kuului päivällä toteutettujen ammuntojen lisäksi pimeäammunnat, joissa harjoitellaan ammunnan lisäksi erilaisten valaisuvälineiden käyttöä.

Tätä tekstiä kirjoittaessani käynnissä on parhaillaan ampumaharjoitus 3, joka sijoittuu erikoiskoulutusjakson loppuun. Ampumaharjoitusten painopiste on ryhmän taistelussa joukkueen osa-na. Edessä on vielä joukkokoulutusjaksolle sijoittuva ampumaharjoitus 4, jonka painopiste on joukkueen taistelussa osana komppaniaa. Harjoituksissa toteutettujen taisteluammuntojen päämääränä on liittää ampumakoulutus taistelukoulutukseen siten, että opittua aseenkäsittely- ja ampumataitoa osataan käyttää hyväksi taistelutilanteen mukaisissa vaativissa olosuhteissa.

Toiminnan kehittäminen

Tulevina vuosina Nato-jäsenyyden toteutumisen myötä Puolustusvoimissa toimeenpannaan Suomen kansallisen puolustuksen yhteensovittaminen osaksi Naton puolustusta. Myös Lapin jääkäripataljoonassa varaudutaan toiminnan kehittämiseen, aiempia vuosia nopeampaan suunnittelurytmiin sekä nopeallakin aikataululla käskettävien tehtävien toteuttamiseen. Toiminnan kehittäminen ja muuttaminen edellyttävät jatkuvaa arviointia ja muutosvalmiutta. Muutoksista ja haasteista selviäminen edellyttää kaikilla johtamisen tasoilla perusasioiden vastuullista hoitamista, muutoksesta nousevien vaatimusten ja nykyisten käytäntöjen kriittistä arviointia sekä käytännönläheisten ratkaisuvaihtoehtojen muodostamista. Samalla tulee kuitenkin pitää kiinni vahvuuksistamme ja toteuttaa tarvittavat muutokset suunnitelmallisesti ja järkevästi unohtamatta päätehtävää: Suomen sotilaallista puolustamista.

Pimeän laskeuduttua ammunnat jatkuivat hienoissa väreissä Akkalanselässä. Kuva Sini Kouri

Asevelvollisuusjärjestelmä säilyy jatkossakin Suomen puolustusjärjestelmän perustana, jonka ensisijaisena tehtävänä on tuottaa reservi, jolla mahdollistetaan koko maan puolustaminen.

Lopuksi voidaan todeta, että merkittäviä ja odottamattomiakin asioita on kuluneen vuoden aikana tapahtunut ja kehitys kohti tuntematonta jatkuu, mutta jatkossakin koulutamme arktisen alueen puolustajia Rajakasteen ja Lapin jääkärien hengessä.

Heitinryhmä tukee tuliasemistaan Kyläjärvellä. Kuva Sini Kouri

Rovaniemen ilmatorjuntapatteristo – vierivä kivi ei sammaloidu

| Teksti: Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston komentaja, everstiluutnantti Rauno Leppiviita

”Vien sinulta patteristoupseerisi ensi vuoden alusta”. Suurin piirtein näillä sanoilla silloinen jääkäriprikaatin komentaja aloitti puhelun, ollessani johtamassa erikoiskoulutusjakson taistelu- ja ampumaharjoitusta Rovajärvellä 12.11.2021. Näin jälkikäteen ajateltuna, tämä puhelu kuvasi hyvin silloin vielä tulevaa vuotta 2022 – suurten muutosten sekä ilon ja surun täyttämää.

Patteristossa on panostettu valmiuteen jo vuosia. Ilmatorjunnallinen valmiuselementti suunniteltiin ja toimeenpantiin Maavoimien esikunnan ohjaamana vuosina 2016–2017, alun perin ITO90M-järjestelmään pohjautuen. Tästä on kehitys jatkunut ja helmikuussa käynnistynyt Venäjän laajamittainen hyökkäys Ukrainaan antoi uusia kierroksia valmiuskoneeseen.

Tällä hetkellä eri valmiuselementtien suorat toiminnallisuudet vaikuttavat tavalla tai toisella yli puoleen patteriston henkilökunnasta, tuotammehan näitä elementtejä sekä maa- että ilmavoimien käyttöön. Olemme valmiit – tämä on toteennäytetty useissa kuluvana vuonna järjestetyissä harjoituksissa, alkaen pääkaupunkiseudulta, päättyen Pohjois-Norjaan. Patteristossa tehty työ valmiuden eteen näkyy ja kantaa hedelmää Suomenlahdelta Jäämerelle. Näin sen pitääkin olla. Lähitulevaisuudessa on tosin löydyttävä vastauksia myös siihen, miten kenenkään työpaineet eivät muodostu niin suuriksi, että valmiudellinen kivijalka alkaa tästä syystä rapautumaan.

Tuleva NATO-jäsenyys tulee muuttamaan merkittävällä tavalla patteriston elämää ja tästä olemme jo saaneet esimakua kuluvana vuotena. Lohtajalla järjestetyssä IPH122-harjoituksessa pääsimme esittelemään patteriston toimintaa Yhdysvaltojen Euroopassa vaikuttavan ilmatorjunnan johtoportaan edustajille. Kansainvälistä väriä patteriston arkeen on tullut muutenkin, niin erityyppisten vierailujen, kuin myös suorituskykyjen kenttätestaustapahtumien kautta. Tulevana vuotena ilmatorjunnassa tullaan siirtymään englanninkieliseen tulenjohtamisen fraseologiaan. Saapumiserästä 1/23 valittavat johtajat tullaan jo kouluttamaan englannin kielen käyttöön ja saapumiserä 2/23 jo miehistönkin osalta. Tämä tarkoittaa yksinkertaisimmillaan sitä, että me olemme valmiita toimimaan osana kansainvälisiä joukkokombinaatioita hyvinkin nopeasti, myös ilmatorjunnan tulenjohtamisen osalta. Jatkossa laajeneva kansainvälisyys tullee koskettamaan lähes jokaista patteristossa työskentelevää. Jos englannin kieli on päässyt ruostumaan, niin nyt alkaa olla viimeiset hetket käsillä ruosteen poistamiseksi.

Huhtikuussa patteristoa ja prikaatia kohtasi suuri suru, kun patteriston pitkäaikainen ja arvostettu soturi kuoli räjähdeonnettomuuden seurauksena. Väittäisin että tapahtuma on koskettanut tavalla tai toisella lähes jokaista prikaatistamme. Patteriston henkilöstön vahvuutta kuvaa se, kuinka kaikesta huolimatta tehtävät hoidettiin, eikä missään vaiheessa vastuullemme uskotut nuoret naiset ja miehet joutuneet tapahtuman seurauksena kohtuuttomasti kärsimään. Koulutus jatkui. Elämä jatkui. Suuri kiitos asiasta kuuluu kaikille toimintaamme tukeneille henkilöille - teitä on lukuisa määrä.

Suuren helpotuksen ja ilonkin asia oli korona-rajoitustoimien laaja purkaminen saapumiserästä 2/22 alkaen. Tapahtuma on vähentänyt työkuormitusta ja mahdollistanut taas henkilökunnan sosiaalisen kanssakäymisen lähes aikaisempien vuosien tapaan. Korona-aika on kirkastanut meille kaikille sosiaalisten suhteiden merkityksen työelämässä ja elämässä ylipäätään. Monesti vaikeat ajat saavat meidät näkemään merkitykselliset asiat terävämmin. Kaikkihan on tosin suhteellista. Sana "vaikea" saa hieman eri merkityssisällön, kun verrataan vaikka päivittäistä elämää Ukrainassa omaan selviytymiseemme korona-ajasta.

Henkilöstö on maanpuolustuksen tärkein osatekijä. Ilman motivoitunutta, riittävää ja osaavaa henkilöstöä, ei ole maanpuolustustakaan. (Henkilöstö)resurssien ollessa pääosin muuttumattomat, jostain täytyy silloin yleensä tinkiä, kun johonkin muualle panostetaan enemmän. Johtamisen kon-

sulttien iskulauseet, kuten ”vähemmällä enemmän” tai ”meillä ei ole ongelmia, vaan ainoastaan haasteita” kuuluvat sinne, minne aurinko ei paista. ”Olkoon tunnukseni Suomen vapaus ja kansamme onni… sotilaan kunnia olkoon toimintani johtotähti…”, näin eräässä lapussa lukee ja näitä sanoja moni meistä on toistanut. On ehkä mahdotonta aina toimia niiden mukaisesti, mutta on sitä huonompiakin tavoitteita mielestäni joskus kuullut asetettavan. Erityisen merkityksellisinä nämä näyttäytyvät nyt, kun kansainvälinen yhteistyö lisääntyy ja sotaa käydään naapurustossa.

Joulu lähestyy jo kiivasta vauhtia, joten viimeistään nyt on aika kirjoittaa muutama toive joulupukille: Arvoisa Herra Pukki. Toivon, että ensi vuonna patteristomme henkilöstö säilyy niin fyysisesti kuin psyykkisesti ehjänä. Vakavia onnettomuuksia ei kukaan meistä toivo tulevan. Tilannetta auttaisi merkittävästi myös se, että ennalta suunnittelemattomia tapahtumia olisi vuonna 2023 kuluvaa vuotta vähemmän. Toivon myös, että puolustuksen uskottavuuden kannalta aivan keskeisten kansainvälisten harjoitusten määrä ja kuormittavuus säilyisi hallittuna. Määrä hyvin harvoin korvaa laatua. Toivon myös varusmiespalvelukseen astuville nuorille riittävästi erityisesti henkistä sitkeyttä, jotta he jaksavat painaa läpi varusmiespalveluksen ja pääsevät näin kasvamaan sekä maanpuolustajina että ihmisinä. Toivon myös meille kaikille viisautta siinä, että kykenisimme priorisoimaan tekemisiämme niin, että rajalliset voimavaramme kohdistuisivat parhaalla mahdollisella tavalla maanpuolustuksen hyväksi. Ilman että kenenkään tarvitsee palaa loppuun.

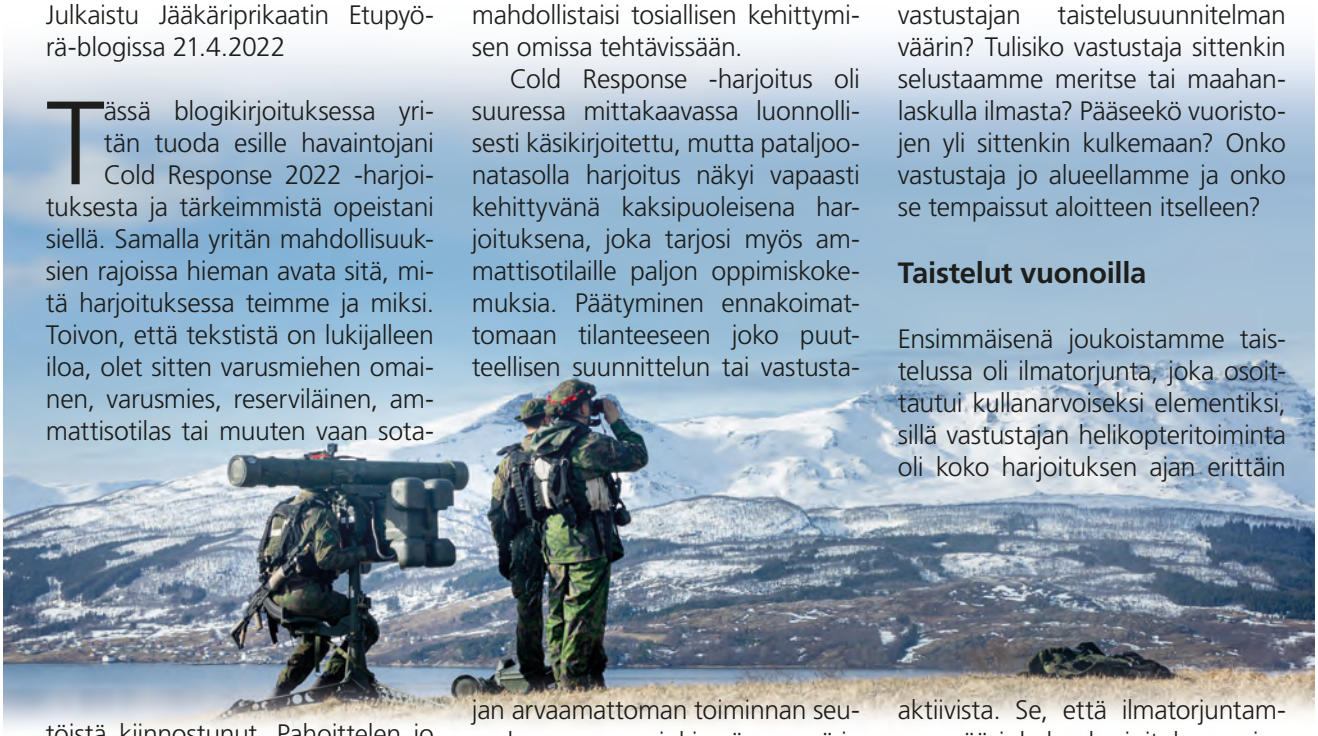
Kaiken kiireen, ongelmien, säätämisten ja osin loputtomalta tuntuvien työpaineiden keskellä on kuitenkin hyvä palauttaa mieliin keskeinen kokonaisuus meidän jokaisen elämästä - työyhteisömme, Jääkäriprikaati. Pohjoisen pojissa, tytöissä ja tekemisen tavassamme on omanlaatuisensa tvisti ja se tekee täällä olemisen helpoksi, vaivattomaksi ja monellakin tapaa nautinnolliseksi. Näihin sanoihin on hyvä päättää, joten on aika toivottaa kaikille rauhallista joulua ja ERINOMAISTA tulevaa vuotta 2023, kun niiden aika koittaa.

Tehtävä Vuonoilla

| Teksti: Everstiluutnantti Mikko Kuokka, Lapin jääkäripataljoonan komentaja 1.8.2020–31.7.2022

Julkaistu Jääkäriprikaatin Etupyörä-blogissa 21.4.2022

Tässä blogikirjoituksessa yritän tuoda esille havaintojani Cold Response 2022 -harjoituksesta ja tärkeimmistä opeistani siellä. Samalla yritän mahdollisuuksien rajoissa hieman avata sitä, mitä harjoituksessa teimme ja miksi. Toivon, että tekstistä on lukijalleen iloa, olet sitten varusmiehen omainen, varusmies, reserviläinen, ammattisotilas tai muuten vaan sotatöistä kiinnostunut. Pahoittelen jo etukäteen, että kirjoitus on pitkä.

Cold Response 22 -harjoitukseen 16.3.–1.4.2022 osallistui vahva suomalaisjoukko. Pohjoisen valmiusyksikön ympärille rakennettu pataljoona oli yhteensä noin 500 sotilaan ja 160 ajoneuvon kokonaisuus. Lisäksi harjoitukseen osallistui esikuntaupseereita, johtoa ja kansallista huollon tukea. Pataljoona muodostettiin Jääkäriprikaatin ja Kainuun prikaatin varusmiehistä ja henkilökunnasta. Itse toimin suomalaisen pataljoonan komentajana.

Operatiivista päänvaivaa – voiko harjoituksista oppia?

Monet kotimaan harjoitukset ovat ennalta käsikirjoitettuja. Harjoitukset suunnitellaan kustannustehokkaasti siten, että yksiköt ja joukkueet pääsevät varmasti päivittäin taistelemaan tai harjoittelemaan koulutusvaiheen tärkeimpiä asioita. Harjoitusten pääkohde ovat joukkueet tai erillisryhmät. Komentaja- ja päällikkötehtävissä toimivat ammattisotilaat pääsevät harjaantumaan tehtävissään, mutta usein ilman yllätyksellisyyttä, joka vaatisi itsensä älyllistä haastamista ja siten mahdollistaisi tosiallisen kehittymisen omissa tehtävissään.

Cold Response -harjoitus oli suuressa mittakaavassa luonnollisesti käsikirjoitettu, mutta pataljoonatasolla harjoitus näkyi vapaasti kehittyvänä kaksipuoleisena harjoituksena, joka tarjosi myös ammattisotilaille paljon oppimiskokemuksia. Päätyminen ennakoimattomaan tilanteeseen joko puutteellisen suunnittelun tai vastustajan arvaamattoman toiminnan seurauksena on varsinkin väsyneenä ja nälkäisenä hermoja raastavan tuskallinen, mutta samaan aikaan äärettömän tehokas tapa oppia. Tässä harjoituksessa niitä kokemuksia tuli riittävästi.

Sää oli harjoituksen alussa erittäin haastava. Siirtyessämme pohjoiseen sääennusteet lupailivat vuorille jopa metriä uutta lunta. Lämpötila nousi kuitenkin plussan puolelle muuttaen odotetun lumen vedeksi. Atlantilta puhaltanut myrskytuuli viivästytti vastustajamme maihinnousua siten, että kun parin päivän valmistelujen jälkeen olimme valmiina torjumaan vastustajan, taistelukenttä pysyikin hiljaisena. Jatkoimme tiedustelua ja taistelusuunnitelman harjoittelua. Olimme valmiina.

Meille toimiville johtajillekin oli aidosti epäselvää, milloin vastustaja tosiasiassa tulisi vastuualueellemme. Esikuntateltan lämmössä odottaminen on helppoa, mutta etummaisen pesäkkeen vartiomiehelle tunnit ja vuorokaudet ovat pitkiä, kun valtamereltä puhaltava jäätävä tuuli hivelee poskia. Varsinkin sen jälkeen, kun ruotsalainen naapuripataljoonamme oli taistelussa, tilanne alkoi aidosti epäilyttää myös esikunnassa – olimmeko arvioineet vastustajan taistelusuunnitelman väärin? Tulisiko vastustaja sittenkin selustaamme meritse tai maahanlaskulla ilmasta? Pääseekö vuoristojen yli sittenkin kulkemaan? Onko vastustaja jo alueellamme ja onko se tempaissut aloitteen itselleen?

Taistelut vuonoilla

Ensimmäisenä joukoistamme taistelussa oli ilmatorjunta, joka osoittautui kullanarvoiseksi elementiksi, sillä vastustajan helikopteritoiminta oli koko harjoituksen ajan erittäin aktiivista. Se, että ilmatorjuntamme pääsi koko harjoituksen ajan toimimaan omia tehtäviään suorittavia taistelu- ja kuljetuskoptereita vastaan, tarjosi oppimiskokemuksia niin ohjusampujille kuin niille, jotka suunnittelivat ilmatorjunnan sijoittumista taistelukentälle. Toivon lämpimästi myös, että koptereiden miehistöt ja taistelunjohtajat oppivat meiltä siitä, miten hyvin koulutettu ja osaava ilmatorjuntajoukko toimii ja miten vaarallinen vastustaja se helikoptereille on.

Kun jalkaväkemme pääsi taisteluun, huomasimme nopeasti, että taistelutapa, jota pohjoisessa asevelvollisille koulutamme, on erittäin toimiva ja panssaroidulle vastustajalle haastava. Olimme päättäneet sotia omilla vahvuuksillamme, aktiivisuudella, yllätyksellisyydellä ja voimien vaikutuksen keskittämisellä. Pohjois-Norjan kapeat vuonojen ja vuorien reunustamat tiet estivät vastustajan operoimasta omilla vahvuuksillaan ja kun vastustajan rohkea ja päättäväinen ensi-isku oli torjuttu, aloite siirtyi meille. Perinteisesti puolustaja päättää paikan, jossa taistellaan ja hyökkääjä päättää ajanhetken. Osaava ja aktiivisesti taisteleva puolustaja voi kuitenkin riistää hyökkääjältä tämänkin edun.

Pohjois-Norjan maasto sopii erinomaisesti suluttamiseen. Miinoitteilla, esteillä ja murrosteilla pystytään helposti lisäämään alueen muutenkin korkeaa luonnollista estearvoa. Pioneerimme käyttivät aikansa tehokkaasti ja suluttivat runsaasti. Kun miinoitteisiin lisätään valvonta panssarintorjunta-asein ja epäsuoralla tulella, vastustaja menettää liikkuvuutensa sille antaman etulyöntiaseman.

Tykistö tuki taisteluamme. Harjoituksen aikana oltiin kerran jopa tilanteessa, jossa oma tykistömme tuki ruotsalaisten pataljoonaa ja heidän tykistönsä samanaikaisesti meitä. Kuvio ei ollut helppo ja vaatii huolellista valmistautumista, mutta on selkeä osoitus FISE-yhteistyön etenemisestä. Tämänkaltaisilla tilanteilla saadaan myös ammattisotilaat innostumaan. Tykistökenraali Nenosen opeissa ei ole mitään vikaa, ne toimivat edelleen, mutta tätä hänkään ei osannut visioida.

Vapaasti kehittyvässä taistelussa voi törmätä yllättäviin tilanteisiin. Eräänä päivänä huomasimme pataljoonan komentopaikan viereiselle aukealle laskeutuvan koptereita. Amerikkalaisten merijalkaväen joukkojen maahanlasku yllätti meidät, mutta oli selvää, että myös meidän hyvin naamioitu ryhmityksemme yllätti heidät, eikä heidän tiedustelunsa ollut meitä etukäteen havainnut. Esikunta- ja viestikomppania ryhmittyi lähipuolustukseen. Syntyneessä tulitaistelussa erotuomarit olivat yksimielisiä – maahanlasku tuhottiin. Esikunta- ja viestikomppanian varusmiehille taistelu oli varmasti mieleenpainuva. Tyytyväisenä seurasin seuraavalla ryhmitysalueella sitä, millä pieteetillä joukko suhtautui lähipuolustuksen valmisteluihin ja torjuntaosastotehtävien harjoitteluun. Lisämotivointia ei tarvittu. Kuunneltuani myös taisteluun osallistuneiden esikuntaupseereiden kertomuksia myöhemmin teltassa, voin todeta, että tapaus saattoi jättää heillekin pysyvän muistijäljen. Olkoon tämä blogikirjoitus siis myös sotapäiväkirjan liite niille, jotka vuosien päästä epäilevät kuullessaan suomalaisten viestimiesten lyöneen US Marine Corpsin ammattisotilaat harjoituksessa Norjassa. Niin todella tapahtui.

Rintamavastuun vaihto ei ole helppo operaatio. Torjuttuamme vihollisen hyökkäykset, saimme käskyn irtautua takana olevan norjalaisen joukon läpi uuteen tehtävään. Ylempi johtoporras antoi perusteet, mutta käytännössä operaatio yhteensovitettiin pataljoonien välillä. Natolla on SOP (vakioitu toimintatapa) tästä ja monesta muustakin asiasta. Vakioiduissa toimintatavoissa ei ole mitään pahaa ja ne auttavat, jos et tiedä mitä pitää tehdä. Helpotus norjalaisen virkaveljen kasvoilla oli huomattava, kun päätimme yksissä tuumin toteuttaa operaation ”kadettikoulun opeilla”. Uskon, että me molemmat ja myös esikuntamme sekä toimeenpanneet yksiköt oppivat operaatiosta paljon. Meillä suomalaisilla on paljon sellaista, sotatoimissa aikanaan testattua osaamista, jota ei saa kadottaa ja josta meidän pitää olla ylpeitä.

Uuteen tehtävään liittyen meillä piti olla lyhyt taistelukyvyn palauttamis- ja huoltovaihe. Suomalainen joukko ryhmittyy aina ensin tehtävään ja huoltaa vasta ryhmityttyään ollakseen tarvittaessa nopeasti taisteluvalmis. Niin päätimme tehdä nytkin, mutta vastustaja juoni tietämättämme muuta. Pioneerijoukkue rakensi sulutteita rantaan ja jääkärit olivat ryhmittymässä, kun vastustaja aloitti yllättäen maihinnousun. Yllätys ja aloite olivat hetkellisesti täydellisesti vastustajan puolella ja me olimme joutuneet reagoivaksi osapuoleksi. Tiedustelumme oli arvioinut heidän hyökkäävän aikaisintaan 24 tuntia myöhemmin. Tämän oli vahvistanut myös harjoituksen erotuomariorganisaatio. ”Huoltakaa vaan rauhassa”. Yeah, right.

Seuraavan neljän päivän ajan kamppailimme kiivaasti alueellemme maihin nousseen vastustajan kanssa. Aloite tempaistiin lyömällä ensin maihinnousuun liittyvät maahanlaskut ja katkaisemalla vastustajan etenemisreitit. Tällä kiistettiin vastustajan operointi syvyydessä ja mahdollistettiin toisaalta oma liike ja painopisteen muodostaminen. Lopulta maihin noussut vastustaja lyötiin hyökkäämällä meille edullisesta maastosta. Harjoituksen parhaat jalkaväkitaistelut saatiin viimeiselle taisteluharjoituspäivälle, joka varmasti huipensi harjoituksen monen sotilaamme mielessä.

Kun joukko keskitetään operaatioon yli 500 km päähän ja alueella on erittäin puutteellinen tukeutumisinfra, joudutaan täydennysten ja kunnossapidon suunnittelussa aivan erityisten haasteiden eteen. Koko operaatioon osallistunut huolto-organisaatio onnistui tehtävissään erinomaisesti. Vesi-, polttopuu- ja ampumatarviketäydennykset, ruokahuolto ja ensiapu toimivat juuri, kuten pitääkin. Huoltoa ja taistelukyvyn palauttamista raskaan harjoituksen päättyessä tuettiin siten, että pitkistä keskittämismarsseista takaisin kotimaahan selvittiin ilman ongelmia. Tämä jos joku on voimannäyttöä.

Johtaminen – tehtävätaktiikka

Johtamista ei koskaan voi korvata millään johtamisjärjestelmällä. Paraskin johtamisjärjestelmä on vain apuväline, joka helpottaa johtamista, tilannekuvan ylläpitämistä ja tilanneymmärryksen muodostumista. Johtamisvälineistä tärkein on aina tapaamisyhteys ja viestivälineistä tärkein on keskustelu kasvokkain. Lähtökohta pitäisi aina olla, että esimies käskee alaiselle uudet tehtävät henkilökohtaisesti. Tehtävän toimeenpanon aikana tarkennuksia voi toimivaltuuksiensa perusteella antaa vaikkapa taistelunjohtokeskus.

Tehtävätaktiikassa esimies käskee alaiselle mitä on saavutettava, milloin, missä ja ennen kaikkea miksi. Ymmärrettyään esimiehen-

Jääkäriprikaatin komentaja, eversti Kimmo Kinnunen tarkasti joukkonsa toimintaa harjoituksessa. Pohjoinen Pitää!

sä taisteluajatuksen, alainen päättää keinot, joilla hän tehtävänsä toteuttaa. Esimies ei koskaan käske sitä, miten alaisen pitää joukkojaan käyttää. Alaisella on vastuualue, tehtävä ja tavoiteltava loppuasetelma sekä täydellinen ymmärrys siitä miksi ja mitä tulee saada aikaan. Siinä on menestyksen avaimet.

Ruotsalaiseen johtamiskulttuuriin kuuluu ns. ”backbrief”, jossa alainen suunnitelmansa laadittuaan kertoo esimiehelleen taisteluajatuksensa ja esittää mahdollisia muutoksia tehtävään tai pyytää lisäresursseja. Meille suomalaisille, suoraviivaisempaan toimintatapaan tottuneille, tämä saattaa tuntua oudolta. Sitä ei kannata kuitenkaan säikähtää, sillä mielestäni taisteluajatuksen esittely sopii erinomaisesti tehtävätaktiikan henkeen – totta kai sillä rajoitteella, että aina siihen ei ole aikaa.

Harjoituksessa, jossa organisaatiot eivät taistelevilta osiltaan ole täysivahvoja, mutta esikuntarakenteet ovat miehitetty viimeistä penkkiä myöten, saattaa syntyä tilanteita, joissa esikuntien tilanneupseereille ja suunnittelu-upseereilla ei olekaan tarpeeksi tekemistä pitääkseen itsensä kiireisenä 24/7. Tällöin kasvaa luonnollinen intohimo tilanteen seuraamisesta liian tarkasti, alaisen alaisen tarkkuudella. Se saattaa houkuttaa tilanteeseen, jossa ylempi johtoporras alkaakin suunnitella alaisensa joukkojen käyttöä tai pahimmillaan jopa johtaa alaisensa joukkoja. Tämänkaltainen mikromanagerointi on äärettömän vaarallista ja riskeeraa koko operaation onnistumisen sekä romuttaa koko tehtävätaktiikan ideologian. Harjoituksissa on äärettömän tärkeää, että kaikki eläytyvät omiin rooleihinsa täydellisesti, mutta myös se, että kaikki tekevät vain niitä toimia, jotka omiin tehtäviinsä kuuluu. Pitää harjoitella, kuten aikoo sotia ja sodan häviämistä ei tietoisesti kannata harjoitella.

Johtamisen osalta vanhat iskulauseet ”2/3 ajasta alaiselle” ja ”hyvä käsky on lyhyt, selkeä ja toteuttamiskelpoinen” pätevät edelleen. Kokemukseni mukaan kysymystä ”voidaanko tämä jo esikäskeä”, ei koskaan käytetä liikaa.

Yhteydenotot ja tapaamiset muiden taistelutilaa käyttävien kanssa ovat välttämättömiä. Vanhat hyvät periaatteet yhteydenotoista ”vasemmalta oikealle, takaa eteen, tukeva tuettavaan, alueelle tuleva aluevastuussa olevaan ja nopeampi hitaampaan” eivät ole kadonneet mihinkään ja isoissa harjoituksissa näitä päästään ja joudutaan oikeasti tekemään. Asetimme harjoituksessa myös spontaaneja yhteysupseeriryhmiä naapuripataljooniin ja tällä varmennettiin tilannekuvan yhtenäisyys sekä taisteluajatuksen ymmärtäminen molemmilla puolilla vastuualueen rajaa.

Pärjääkö suomalainen varusmies?

On kenties jo klisee, että suomalainen asevelvollinen pärjää erittäin

hyvin vertailussa ulkomaisten ammattisotilaiden rinnalla. Se on ollut vuosikymmenestä toiseen kokemuksemme muun muassa kansainvälisen kriisinhallinnan tehtävistä. Suomalainen sotilas on reipas, kielitaitoinen, osaava, luotettava ja motivoitunut. Niillä rakennuspalikoilla mennään pitkälle.

Jääkäriprikaatissa ja erityisesti valmiusyksikössä annettava koulutus mahdollistaa operoinnin vaativissakin arktisissa olosuhteissa. Sotilaidemme varusteet ovat huippuluokkaa ja soveltuvat arktisen alueen taisteluun erinomaisesti. Valmiusyksikön suorittama SERE B-selviytymiskoulutus antaa perusteet selviytymiseen, mutta myös ennakoimattomiin tilanteisiin, joissa sotilas saattaa joutua erilleen omasta joukostaan. Harjoituksen valmisteluihin liittyen suoritettu lumivyörykoulutuskin tuki selviytymistä vaativissa olosuhteissa. Vaikka Pohjois-Norja ei olekaan aivan samanlainen erämaa kuin Suomen Lappi, toimintaolosuhteissa on kuitenkin paljon samaa. Taistelutilanteissa sotilaidemme asekäsittely- ja maastonkäyttötaito sekä taistelutekniset ratkaisut osoittivat, että koulutamme sotilaitamme oikein.

Läpikäyty koulutus takaa sen, että pikkupakkanen tai pimeys eivät nujerra suomalaista sotilasta, vaan hän osaa pitää itsensä toimintakykyisenä pitkiäkin aikoja. Kun harjoituksen alkuvaiheessa meitä kiusannut vesisade muuttui lumeksi ja yöpakkaset kipusivat kaksinumeroisiin lukuihin, tiesimme että olosuhteet ovat kääntyneet täysin meidän puolellemme.

Tässä harjoituksessa aktiivinen taisteluvaihe kesti peräti kymmenen päivää, joka on jo niin pitkä aika, että vuorokaudet menettävät merkityksensä ja uskallan väittää, että harjoituksen lopulla suurin osa joukosta oli jo taistelumoodissa, jossa ei mietitä sitä päättyykö harjoitus huomenna vai ylihuomenna. Kokemus ja tietoisuus tällaisesta muutoksesta pään sisällä helpottaa myös ajatusta siitä, miten rintamalla voisi selvitytä pidempiäkin aikoja.

Cold Response osoitti jälleen kerran, että Suomalainen asevelvollinen on asenteeltaan ja valmiuksiltaan erittäin kilpailukykyinen ja vakavasti otettava taistelija myös kansainvälisessä viitekehyksessä.

Vertailuun eri joukkojen tai maiden välillä tulee kuitenkin suhtautua kriittisesti. Kaikilla harjoitukseen osallistuvilla on harjoituksen eri vaiheissa aina omat opetustavoitteensa, eivätkä ne aina täysin kohtaa. Siten taistelu, joka toiselle osapuolelle voi olla koko harjoituksen kohokohta ja johon on latauduttu täydellä tarmolla, onkin toiselle sivujuonne ja siihen saatetaan suhtautua vähemmän vakavasti. Se saattaa joissakin tapauksissa antaa esimerkiksi ammattilaisjoukosta ja sen osaamisesta väärän kuvan.

Keskustelin harjoituksen aikana paljon sotilaidemme kanssa. Asenne ja henki pysyivät silminnähden korkealla tasolla koko raskaan harjoituksen ajan. Lähes kaikki olisivat kaivanneet lisää taistelutilanteita, mutta suurten harjoitusten huono puoli on se, että kun prikaatit ja pataljoonat operoivat, se tarkoittaa komppanioissa, joukkueissa ja ryhmissä hitaampaa tempoa ja pidempiä odotuksia kuin pienemmissä harjoituksissa. Toisaalta se on realistista sodan kuvaa. Joukon pitää osata pitää itsensä taistelukykyisenä ja harjoitella tehtävää varten aina kun se on mahdollista. Kun taistelu sitten alkaa, on oltava valmiina. Odottaminen ja epätietoisuuden sietäminen on osa sotilaana kasvamista. Tiivistäisin harjoituksessa kokemamme yhteen lauseeseen sanomalla ”sodan voittaa se, joka taisteluiden välissä tekee oikeita asioita”.

Uskallan väittää, että jokainen harjoitukseen osallistunut sotilaamme on harjoituksen jälkeen aiempaa taitavampi taistelija.

Jääkäriprikaati – kansainvälinen toimija, monipuolinen palveluspaikka

Kun etelässä ajatellaan Jääkäriprikaatia palveluspaikkana, kansainvälisyys ei välttämättä tule ensimmäisenä mieleen. Yhteistyö Ruotsin ja Norjan kanssa on kuitenkin jatkuvaa ja lisääntymään päin. Kansainvälisiä harjoituksia kotimaassa ja ulkomailla on vuosittain ja yhteistyötä tehdään erittäin tiiviisti monilla tasoilla.

Olen palvellut sotilasurastani ulkomailla noin viisi vuotta. Noiden vuosien aikana on syntynyt monia luottamuksellisia ja syviäkin ystävyyssuhteita. Sotilaiden maailma on pieni ja samoihin ihmisiin törmää toistuvasti. Erilaisissa taistelu- ja ampumaharjoituksissa sekä kriisinhallintaoperaatioissa ja miksei myös esikuntatyössä syntynyt luottamus kantaa tarvittaessa myös poikkeusolojen aikana. On ihan eri asia mennä naapuripataljoonan komentopaikalle tapaamaan Johania, kuin jotain kasvotonta komentajahahmoa. FISE ja FINO -yhteistyön seurauksena Jääkäriprikaatissakin luodaan paljon tärkeitä suhteita.

Jääkäriprikaati kouluttaa arktista sodankäyntiä myös kumppanimaidemme sotilaille vuosittain järjestettävillä talvisodankäynnin kursseilla. Palautteet ovat säännöllisesti kiittäviä. Myös oma henkilöstömme osallistuu kursseille sekä suorittaa myös vaativia SERE-selvitytymiskoulutuksia. Upseerit ja aliupseerit saavat hyvää ja laadukasta koulutusta, jota he hyödyntävät omassa työssään siirtäessään osaamistaan asevelvollisille, omille poikkeusolojen joukoilleen. Ennen kaikkea kuitenkin jatkuva toimiminen arktisissa olosuhteissa lisää käytännön osaamista jo ihan arjen haasteidenkin kautta. Käsi kylmällä raudalla opettaa aina enemmän kuin paraskaan kirja.

Sotilaiden työ ei ole helppoa, mutta uskallan väittä, että kun työn oppii tekemään pohjoisen olosuhteissa, on sen tekeminen kaikkialla muualla hieman helpompaa. Jääkäriprikaati on erinomainen palveluspaikka nuorille upseereille ja aliupseereille rakentaa vahva kivijalka ammattisotilaan uralleen.

Sotilasvala- ja sotilasvakuutustilaisuudet

Heinäkuun saapumiserän sotilasvala- ja sotilasvakuutustilaisuus järjestettiin Ylitorniolla lauantaina 13.8.2022.

Valan ja vakuutuksen esilukijana toimi kansanedustaja **Katri Kulmuni.**

Tammikuun saapumiserän sotilasvala- ja sotilasvakuutustilaisuudet järjestettiin Sodankylän ja Rovaniemen varuskunnissa lauantaina 12.2.2022.

Valan ja vakuutuksen esilukijana toimi maakuntajohtaja **Mika Riipi.**

Vuoden 2022 jääkäriprikaatilainen vääpeli Riikka Nyström

Vääpeli Riikka Nyström toimii panssarintorjuntakouluttajana ja Tukikomppanian työpaikkaohjaajana. Nyström on erittäin aktiivinen, ammattitaitoinen, periksiantamaton, yhteistyökykyinen, sisukas ja esimerkillinen pohjoisen puolustaja.

Nyström on esimiesten, vertaisten ja alaisten suuresti arvostama sotilas. Nyströmiä arvostetaan erityisesti hänen aselajiosaamisensa vuoksi. Hän on kiistatta panssarintorjunnan kärkiosaaja Jääkäriprikaatissa.

Työpaikkaohjaajana ja kokeneempana sotilaana hän toimii erinomaisena esimerkkinä nuoremmille sotilaille ja antaa poikkeuksetta rakentavaa palautetta ohjattavilleen. Nyström on aina valmis auttamaan työtovereitaan.

Nyström on osoittanut monipuolisuuttaan toimimalla useissa vaativissa tehtävissä kuluneen vuoden aikana. Hän on varsinaisten tehtäviensä lisäksi ollut mukana valmiusosaston toiminnassa sekä toiminut kertausharjoituksissa vääpelinä, kouluttajana ja toimivana johtajana. Näissä kaikissa tehtävissä hän on saanut aikaan erinomaisia tuloksia, sekä luonut positiivista ja ammattitaitoista kuvaa Jääkäriprikaatista sekä reserviläisille että muiden joukko-osastojen henkilöstölle.

Vääpeli Riikka Nyström palkittiin Jääkäriprikaatin vuosipäivänä Jääkäriprikaatin kunniakirjalla, stipendillä ja otsalampulla.

sotakoira Loki

Matka koiranohjaajaksi

| Teksti: Ylikersantti Ville Väänänen

Sain syliini 19.4.2021 noin kello 9.00 todella pienen mutta pippurisen saksanpaimenkoiran pennun, joka sai nimekseen Loki. Tästä alkoikin ehkä yksi haastavimmista mutta samalla parhaasta ajanjaksosta tämänhetkisellä urallani. Loki täyttää ensi helmikuussa kaksi vuotta ja onkin kasvanut jo kunnioitettavan sotakoiran mittoihin. Tähän aikaväliin mahtuu paljon hyviä hetkiä, sekä niitä kuuluisia ärräpäitä mutta mitään en vaihtaisi pois.

Lokista on tarkoitus tulla PEDD koira, Patrol Explosive Detection Dog, eli meikäläisittäin partio ja räjähde koira. 2021 vuosi kului nopeasti Lokia kouluttamalla ja myös itse täytyi opetella siihen, että koiran kanssa eletään melkeinpä kirjaimellisesti 24/7. Sotakoirat kulkee ohjaajan mukana kotoa töihin ja töistä kotiin. Vaikka työpäivä loppuisi niin koiran kouluttaminen ja siitä huolehtiminen ei lopu.

Vuosi 2022 onkin kulunut vauhdikkaasti treenaten kotiyksikössä sekä kursseilla sotakoiraosastolla Niinisalossa Porin prikaatissa. Vuosi alkoi koulutustekniikan kurssilla ja jatkui kahdeksan viikkoa kestävään räjähdekoiranohjaajan opintoihin, jotka oli jaettu neljään kahden viikon mittaiseen osa jaksoon. Mitä näillä kursseilla sitten tehtiin? Lyhyesti ja ytimekkäästi: koira koulutettiin etsimään ja ilmaisemaan yleisimmät sotilas- ja siviiliräjähteet sekä ampuma-aseet maastosta, rakennetulta alueelta, tiloista ja kuljetusvälineistä, tavaroista yms. Koulutukseen ja tarkastukseen kuuluu myös jälki ja jäljellä olevien esineiden ilmaiseminen ohjaajalle. Saattaa kuulostaa helpolta mutta on kaikkea muuta. Onneksi tällä matkalla on ollut mukana auttamassa ja opastamassa kurssikaverit, kouluttajat ja kollegat, ilman heidän kaikkien panosta ei välttämättä oltaisi tässä pisteessä. Tiimipeliä, niin kuin kaikki tehtävät puolustusvoimissa loppujen lopuksi ovat.

Räjähdekoiranohjaajan opinnot huipentuivat viimeisellä osiolla koirien taso tarkastuksiin. Niinhän siinä sitten kävi, että Lokin kanssa pääsimme tarkastukset läpi. Näin ollen Loki sai EDD (Explosive Detection Dog) tittelin ja Lokin ”työharjoittelu” jakso päättyi.

Lokin kanssa olemmekin nyt saavuttaneet sen ensimmäisen virstanpylvään. Tästä on hyvä jatkaa mutta ei se harjoittelu ja opiskelun taso tarkastuksien läpäisyyn lopu, tästähän se vasta alkaa. Virkakoiran kouluttaminen kestää käytännössä sen koko sen työuran ajan. Koira on ”valmis” kun se pääsee eläkkeelle, taikka tuttavallisemmin, siirtyy reserviin.

Meillä on Lokin kanssa vielä monta kurssia, harjoitusta ja työpäivää edessä. Ensi vuonna on vielä edessä partiopuolen kurssit, jotka sisältävät koiran voimankäyttö osiot.

Näihin kuviin ja tunnelmiin, mahtavaa uutta vuotta kaikille.

Ylikersantti Väänänen ja

PS: Lokin seikkailuja voi seurata Instagramista @sotakoiraloki

Paluu Rovalle, SYKSYROVA22-harjoitukseen poimittiin taistelijoita Lapin vapaasta reservistä

| Teksti: Esa Keskinen Kuvat: Ville Vaarala

Sijoitus purkautunut. Se rivi sai vastaamaan kyllä kesäkuussa saapuneeseen vapaaehtoiseen kertausharjoituskutsuun. Luvassa oli vieläpä leireilyä klassikoiden klassikolla, Rovajärvellä.

Elokuun 12.–14. järjestetty SYKSYROVA22 oli Lapin aluetoimiston johtama vapaaehtoinen harjoitus Rovajärven ampumakenttäalueella, Heinuvaaran tukeutumisalueella. Harjoitukseen oli kutsuttu lappilaisia reserviläisiä ja sen tarkoitus oli rekrytoida henkilöstöä mukaan paikallisjoukkojen toimintaan sekä kehittää reservin osaamista.

Allekirjoittanut on etelän varis ja muuttanut Itä-Lappiin lehtihommiin puolisentoista vuotta sitten, joten Parolan Panssariprikaatin hommat olivat mitä ilmeisimmin ohi ja luvassa Lapin joukkoihin siirtyminen. Onhan tuosta palveluksestakin jo 12 vuotta ja edellisestä kertauksesta 7 vuotta. Kiinnostus heräsi.

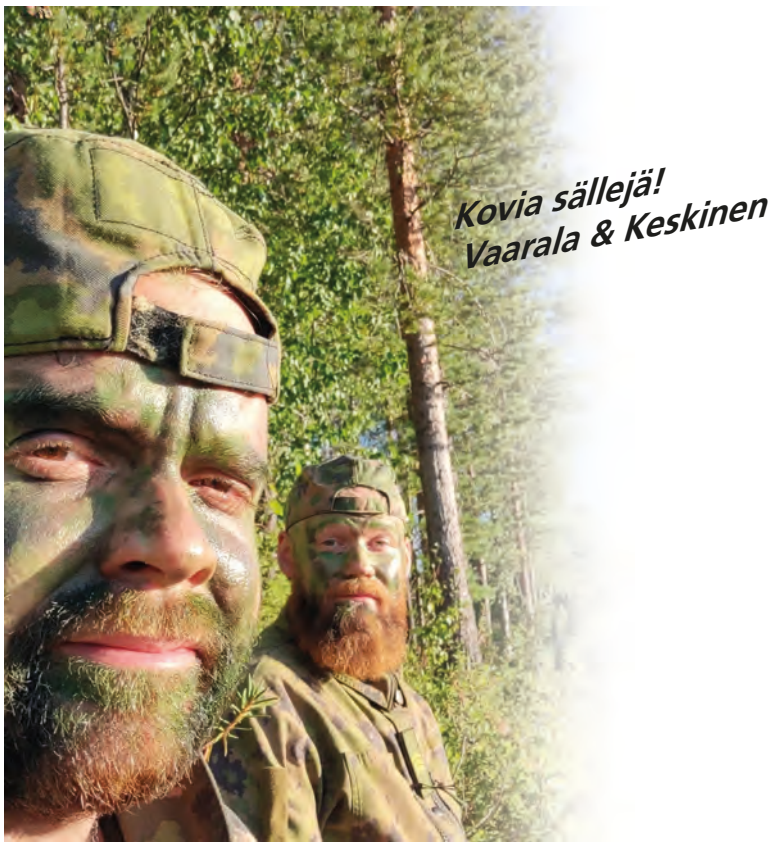
Harjoitus oli tosiaankin varsinainen maanpuolustustoiminnan sisäänheittotuote. Koulutusaiheina olivat simulaattoriavusteinen taisteluharjoitus ja toiminnalliset ammunnat.

Ryhmässä on voimaa

Perjantaina Rovaniemen Someroharjun kasarmilla kertaajille jaettiin varusteet ja ase. Siitä matka vei Rovajärvelle 50 kilometrin päähän. Edellisen kerran saavuin maineikkaalle Rovalle junakyydillä toukokuussa 2010. Matkat kerroslavereilla varustetuissa vaunuissa ja kaksiviikkoinen helteinen kesä-Rova jäivät voimakkaasti mieleen.

Tällä kertaa bussi toi joukot Rovajärven Kielijuppoon ja Heinuvaaran maastoon. Taistelijat jaettiin maastossa ripeästi Alfa- ja Bravo-joukkueisiin. Kersantin nappuloilla tämä vaunugona laitettiin "johtamaan" muun muassa Ivalon rajajääkäreitä ja Sodankylän panssarintorjujia. Yhteispelillä hyvien tyyppien kanssa ryhmän toiminta sujui kuin rasvattu kipinävuorojen jakamista myöten. Omasta ryhmästä sattui löytymään samaan konserniin kuuluvan Inarilainen-lehden toimittaja Vaarala Ivalosta, joten homma alkoi jo muistuttaa tyky-päivää. Meidät toimittajat napattiinkin harjoituksen lopuksi tiedotuskomppanian tehtäviin, eli kirjoittamaan näitä raapustuksia.

Varsinkin vapaasta reservistä "käsin poimitut" taistelijat olivat sellaisia, joiden palveluksesta oli aikaa, eikä kertausharjoituksiakaan ollut välttämättä osunut kohdalle. Monet vuosia sitten harjoitellut taidot palautuivat yllättävän nopeasti mieleen. Puolijoukkueteltta oli sissiteltassa asustaneelle äkkiseltään outo, mutta joukkoälyllä majoitus saatiin pystyyn. Rynnäkkökiväärin purkamista piti hetki miettiä ennen kuin osien järjestys nousi jostain selkäytimestä. Jos jokin ei ottanut sujuakseen niin aina joku porukasta muisti tai hoksasi, miten asia hoidettiin. Ryhmässä on voimaa.

Lauantaina oli toiminta-päivä

Joukot harjoittelivat ryhmän toimintaa metsämaastossa ja rakennetussa ympäristössä. Toiminnallisissa ammunnoissa päästiin rynnäkkökiväärin käsittelyn ja ampumisen makuun. Osumatarkkuus oli hätkähdyttävä!

Lauantaille ehdittiin ottaa myös parit ottelut simulaatiovälineiden kanssa. Ryhmät huomasivat, että puolustava osasto on useimmiten niskan päällä. Liikettä ja ääntä taistelutilanteessa pitäisi selkeästi treenata.

Lisäksi harjoitusjoukolle järjestettiin lauantaina Heinuvaarassa leiri-ilta, jossa oli esiintymässä omaa poikkeusolojen tehtäväänsä

sä harjoitteleva soittokunnan reserviläiskokoonpano. Suomirockin ja -popin klassikoiden oheen kuultiin ihan oikeastikin hauskoja välispiikkejä! Sotilaskodin auto palveli joukkoja. Kahvi ja munkki olivat edelleen erittäin suunmukaisia. Konsertin jälkeen osa porukasta ehti saunaankin ja kaikki ainakin pesulle.

Tiivis aikataulu rullasi, eikä varusmiespalveluksesta tuttua kiirettä jonottamaan tai odottamaan ollut kuin juuri sopivasti mausteeksi.

Joukkueen toimintaa taistelutilanteessa

Sunnuntaina olikin sitten harjoituksen grande finale – joukkueen toimintaa taistelutilanteessa. Joukkueenjohtajaksi pystymetsästä valittu, mutta erittäin nohevasti hommansa hoitanut, kertaaja Simola käskytti tässä rytäkässä kers. Keskisen koukkaamaan kolmen taistelijan kera sivustasta häiritsemään vihollista. Sissijoukko hupeni hyvin suojautuneen vastustajan tulituksessa kolmella taistelijalla, mutta saimme tuhottua vihollisen "kevyesti panssaroidun ajoneuvon" ja hyökkäyksen pääjoukko pääsi yllättämään ja vyöryttämään vihollisen asemat. Simulaatio auttaa hahmottamaan tositilannetta, vaikkakin leikin varjolla. Hiki ja adrenaliini virtasivat joka tapauksessa.

Sota Ukrainassa ja Nato-jäsenyyden hakeminen mainittiin maastossa vain muutamia kertoja, mutta muuttunut maailmantilanne antoi selkeän pohjavireen harjoitukselle. Keskustelu oli suorempaa ja vakavampaa: näitä taitoja on hyvä harjoitella.

Lapin aluetoimiston johtaman vapaaehtoisen harjoituksen vahvuus oli noin 100 henkilöä, minkä lisäksi MPK:n johtamilla kursseilla viikonloppuna harjoitteli noin 80 reserviläistä. Lapin aluetoimisto järjestää joukoilleen vastaavia vapaaehtoisia harjoituksia 3-4 vuodessa, joten ei muuta kuin kutsua odottamaan.

Toni Sieppi saapui kertausharjoitukseen Vuotsosta.
– Tämä on minun ensimmäinen kertausharjoitukseni. Olisin minä varmasti aiemminkin käynyt muistoja verestämässä, mutta eipäs ole Puolustusvoimilta tullut kirjepostia ennen tätä päivää. Kyllä minä olen sitä mieltä, että kertaamassa kannattaa käydä, jos siihen saa mahdollisuuden. Vallitsevan maailmantilanteen vuoksi on todella hyvä hetki käydä verestämässä yli kymmenen vuotta sitten opittuja taitoja. Ja sanotaan vielä tähän loppuun, että ei täällä ainakaan nälässä tarvitse sotia, Sieppi veistelee.

Intohimo löytyi vasta reservissä

| Teksti: Esa Keskinen Kuvat: Ville Vaarala

ROVA22-harjoituksen Alfa-joukkueen johtaja vänrikki Jari Marjalan tunnistaa oitis kokeneeksi kertaajaksi varustuksen ja särmän olemuksen ansiosta.

– Olen tällainen vanhempi villoittaja, joka on käynyt niin sanotun aikuisrukin. Palvelin aikanaan Lapin Rajassa. Siihen aikaan 11 kuukautta oli pisin setti ja kessuna kotiuduin.

Marjala on aloittanut aktiivisen maanpuolustusharrastuksen vuonna 2016 ja valmistunut RUK:n kurssilta vuonna 2020. Varusmiespalveluksen jälkeen maanpuolustusasiat jäivät kuitenkin vuosikausiksi taka-alalle.

– Yhdet pitkät treenit oli heti tuoreeltaan 1996 ja sen jälkeen olikin vähän hiljaisempaa.

Marjala kertoo suhtautuneensa epäilevästi vapaaehtoiseen maanpuolustukseen.

– Ehkä minä näin liian raflaavia henkilöitä ja se esti lähtemästä mukaan. Minulla oli ikäväkseni virheellinen kuva siitä touhusta.

Hän oli kuitenkin ollut aina kiinnostunut maanpuolustuksellisista asioista.

– Se on ollut hyvin tärkeää, mutta sellaiset muutamat ihmiskontaktit pystyvät tekemään sen, että joku ei sitten katsokaan, että on turvallista lähtee. Se homma vaikutti aikanaaan rumasti sanottuna kotitarvenatseilulta. Ihan pitäjänmestaruustason touhulta.

Vänrikki Jari Marjala toimi Rova22-harjoituksessa Alfa-joukkueen johtajana. Marjala on kokenut kertaaja, joka tietää miten reserviläisjoukkuetta johdetaan.
– On tärkeää, että jokaiselle jää kertausharjoituksesta hyvä maku suuhun. Mielestäni turhalla räyhäämisellä ja simputtamisella ei ole tilaa tämän hetken maailmassa.

Vuonna 2016 Marjala sai kertauskutsun, sillä hänen sijoituksensa kaukopartiomiehenä oli purkautunut.

– Silloin oli ensimmäiset pitkät treenit ja näin miten tämä toiminta oli muuttunut. Aivan täydellisen suuri ero! **Että reserviläinenkin on kultakimpale, äärettömän tärkeä.**

Harjoituksessa Marjala tapasi tärkeän hahmon. Marjala oli laitettu vääpelin tehtävään, josta hän ei "tiennyt mitään".

– Minua auttoi toisen komppanian päällikkö, Pikkarainen. Hän oli juuri sellainen vastakohta aikaisemmille. Pikkarainen oli silloin kapteeni ja nykyään, yllätys yllätys, majuri.

Pikkarainen oli henkilö, joka sai Marjalan uskaltautumaan MPK:n kurssille.

– Nuori sukupolvi kouluttajakaartia on tuonut mukaan sen kulttuurin muutoksen. Jos ajatellaan, että kantahenkilökuntaa on sellainen 14 000 ja meitä reserviläisiä on yhteensä 900 000 (sijoitettuja hieman alle 300 000). Keitä me silloin olemme? Meitä tavallisia kavereita.

Asenne, viestintä ja käytös ovat Marjalan mielestä ensisijaisen tärkeitä puheenaiheita alalla edelleen.

– Meidän pitää käyttäytyä sillä lailla, että me viestimme tästä sen, mitä tämä oikeasti on: tähdellistä tekemistä. Päätehtävä näissä harjoitteluissa on puolustuskyvyn lisääminen ja ylläpito. Se on olennaista ja siksi meidän pitää saada mahdollisimman monta sielua näihin hommiin.

– Sanotaan nyt vaikka, että tuolla on noin 10 000 esimerkiksi minun kaltaisiani, vielä aivan hyvässä vedossa olevia, ihan hyviä poikia, jotka tuntevat, että he eivät kuulu mihinkään. Se on valtava resurssi. He ovat koulutettuja fiksuja ihmisiä, jotka pitävät itsestään huolta, jotta ovat toimintakykyisiä.

Nykyään Marjala viettää oman arvionsa mukaan noin 70 päivää vuodesta "erilaisissa askareissa" maanpuolustustoiminnassa.

Rova-22 harjoitus oli Marjalan mielestä onnistunut.

– Tämä vaikutti siltä, että maailmantilanne on vakavoittanut ihmisiä. He, jotka lähtivät omaa aikaansa viettämään tänne, vaikuttaa siltä, että nämä ihmiset ovat tositarkoituksella liikkeellä.

Marjala toteaa, että vapaaehtoisen kertauskutsun tai kertauskäskyn kolahtaminen postilaatikkoon on "valtavan kiitollinen asia".

– Ehkä se on meidän jossain kulttuurimuistissa. Inttikokemus on niin tärkeä osa meidän elämää.

Lapin sotilassoittokunta - poikkeavista ajoista kiivaaseen esiintymistahtiin

| Teksti: Päällikkökapellimestari, musiikkimajuri Ville Paakkunainen

Toimintavuosi 2022 on ollut Lapin sotilassoittokunnalle vaihteleva ja värikäs. Alkuvuotta leimasi koronan uusi aalto, ja tammi–helmikuun julkiset konsertit pitkälti peruuntuivat tai toteutettiin verkkotuotantoina. Kevään mittaan tilanne alkoi normalisoitua. Alkukesästä asti onkin toiminta pyörinyt täydellä vauhdilla, ja esiintymistilaisuuksia on riittänyt. Myös monet koronan aikana perutut ja siirretyt tapahtumat toteutuvat nyt suunniteltua myöhemmin tuoden oman väriläiskänsä toimintaan.

Yhden haasteen toimintavuoteen on tuonut soittokunnan toimitilojen varsin mittava – yli puoli vuotta kestänyt ilmanvaihtoremontti. Huhtikuussa alkaneen remontin aikana Lapin sotilassoittokunta joutui etsimään harjoitustiloja muualta, ja tämä aiheutti omat haasteensa ja lisätyönsä. Nyt olemme kuitenkin päässeet takaisin remontoituihin tiloihin, joiden ilmanvaihto on aivan eri luokkaa kuin ennen remonttia – hyvä niin.

Vaihtelevaa toimintaa koko Suomen alueella

Vuoden mittaan on esiinnytty niin konserttisaleissa, paraatikentillä kuin ulkolavoillakin. Alkukesän kohokohtia oli osallistuminen Lapin sotilassoittokunnan big bandin kanssa Puolustusvoimien kesäkiertueen konsertteihin Oulussa, Rovaniemellä ja Kajaanissa. Parin välivuoden jälkeen järjestetty kiertue keräsi tuhansia katsojia, ja tunnelma oli sen mukainen. Lapin sotilassoittokunnalla oli ilo esiintyä yhdessä Souls of Women -trion kanssa. Klaara Koivunen, Iina Mutikainen ja Emilia Vihanto toivat lavalle valtavan määrän laulutaitoa ja säihkyvää naisenergiaa.

Halki pitkän Suomenmaan pääsimme matkustamaan myös kesäkuun alussa, kun kävimme toteuttamassa Helsingin perinteisen vartioparaatin. Samalla matkalla kävimme myös soittamassa yhteislaulukonsertin Hangossa yhdessä Rovaniemeläisen Jari Marjalan kanssa. Pohjoisen musiikillinen tervehdys otettiin hienosti vastaan molemmilla paikkakunnilla.

Reservin voimaa

Jo pitkään valmisteltu sotilassoittokunnan kertausharjoitus saatiin toteutettua elokuussa onnistuneesti. Noin 30 reserviläistä työskenteli yhdessä kantahenkilökunnan kanssa kolmessa eri kokoonpanossa. Harjoittelun lisäksi esiintymistilaisuuksia toteutettiin kuuden päivän aikana kuusi kappaletta. Reserviläisiä toimi myös viestinnän ja tekniikan tehtävissä. Tämänkin harjoituksen perusteella on helppo todeta, että reservissä on valtava määrä osaamista ja potentiaalia. Esiintymisiä toteutettiin valatilaisuuksien yhteydessä Ylitorniolla ja Ranualla, yhteislaulukonsertissa Rovaniemellä ja lisäksi kävimme viihdyttämässä reservin harjoitusjoukkoja Rovajärvellä.

Perinteisestä puhallinmusiikista musikaaliin

Syksyn konserttikalenteri piti sisällään kaksi Korundi-sarjan konserttia Rovaniemellä. Näiden lisäksi toteutettiin muun muassa koululaiskonsertteja ja kirkkokonsertteja. Lisäksi toteutettiin Best of Broadway and West End -konserttikiertue, jossa suurimpia musikaalihittejä esitettiin Rovaniemellä, Oulussa ja Kuusamossa yhdessä loistavien laulajien, Emmi Kangaksen ja Mikael Haaviston kanssa. Myös perinteiselle Itsenäisyyspäivän aattoillan konsertille oli oma paikkansa.

Tämän vuoden osalta on vielä jäljellä joulukonsertit. Tunnelmalliset Joulukonsertit soitetaan Pellon kirkossa 15.12, Kemin kirkossa 16.12. ja Rovaniemen kirkossa 17.12. Lämpimästi tervetuloa virittäytymään joulun tunnelmaan kanssamme.

Tulevaisuuden tunnelmia

Vuosi 2023 näyttää etukäteen katsottuna vaihtelevalta ja monipuoliselta. Puolustusvoimien ja maanpuolustusjärjestöjen tilaisuuksien ohessa konserttikalenterista tulee kattava. Jo helmikuussa esiinnymme laajalla alueella – aina Ivalosta Kajaaniin ja Ylivieskaan. Konserttikauden aloittaa kirkkokonsertti

helmikuussa Rovaniemellä. Konserttitoiminnassa on luvassa niin taide- kuin viihdemusiikinkin konsertteja – Perinteistä sotilasmusiikkia unohtamatta.

Yksi vuoden 2023 päätapahtumia ja suurimpia voimanponnistuksia tulee olemaan sotilasmusiikkialan yhteinen Marssi seitsemään ihmeeseen -kiertue. Kiertue yhdistää kuviomarssia ja musiikkiteatteria. Se tulee jonkin verran poikkeamaan aiemmin nähdyistä tattoo-kiertueista, yhdistäen uutta ja vanhaa, perinteistä ja innovatiivista. Musiikin on säveltänyt Timo Forsström ja Ossi Lonka, käsikirjoituksesta ja ohjauksesta vastaavat musiikkiteatterimaailman tähdet Samuel Harjanne ja Petrus Kähkönen. Kiertue vierailee seitsemällä paikkakunnalla syksyllä 2023, pohjoisimpana Oulu 28.8. Mukana ovat kaikki suomen sotilassoittokunnat.

Itsenäisyyspäivänä 2023 Lapin sotilassoittokunta vastaa sotilasmusiikkitoiminnasta valtakunnallisen paraatin yhteydessä Oulussa.

Lapin sotilassoittokunta toivottaa kaikille oikein hyvää joulua ja uutta vuotta 2023! Nähdään konserteissa ja tapahtumissa!

– Sotilasmusiikki kuuluu kaikille!

Muuttuvat tilanteet vaikuttavat myös sotilaskotiin

Toivottavasti korona-aika alkaa olla jo voitettu ja voimme vähitellen palata astetta normaalimpaan arkeen. Arjen pyörittäminen on ollut pandemian aikana haastavaa, mutta sopimusvelvoitteemme mukaisesti olemme sitä hoitaneet ja pyrkineet tuottamaan palvelut mahdollisimman monella tapaa. Palvelumuotoina on ollut kioskimyyntiä niin leirisotilaskotien ikkunoista kuin uuden uutukaisesta kontista, automyyntejä unohtamatta. Vuoden alussa lisäsimme palveluihin myös toimitusmyynnin, korona-aallon iskiessä varuskuntaan melkoisella voimalla. Koronahaasteet oli helpohkoa hoitaa kontin avulla ja palvelu oli miellyttävää asiakkaille ja sotilaskotihenkilöstölle. Konttia on testattu talven jälkeen mm. myös Kesäkiertueella ja Lapin lennoston RUSKA22-harjoituksessa. Kokemukset on ehditty kerätä ja raportoida maavoimille pyydetysti.

Maailmanpoliittisen tilanteen muuttuessa on myös poikkeusolovalmiudella tärkeä merkitys. Rovaniemen sotilaskotiyhdistyksellä, kuten muillakin yhdistyksillä tulee olla valmius hoitaa kanttiinitoiminnat pääesikunnan ja sotilaskotiliiton yhteistoimintasopimuksen mukaan.

Rovaniemen sotilaskotiyhdistyksen puheenjohtaja Vappu Alapeteri. Kuva: Rainer Hiuspää

Euroopan suurimman harjoitusalueen läheisyys on aina ollut meille etu ja nyt sen merkitys korostuu entisestään. Harjoitustenmäärät tulevat kasvamaan ja lähdöt harjoituksiin muodostumaan jopa hiukan äkkilähtö tyyppisiksi, joten kaluston tulee olla kunnossa. Nykykalustomme elinkaari alkaa olla osittain ehtoopuolella ja aiemmin haaveissa ollut myyntiauton hankinta on tullut ajankohtaiseksi. Asiaa onkin jo valmisteltu rahoituksen osalta yli vuosi ja toiveemme on, että saisimme autohankintaamme tarvittavan rahasumman, 170.000€ kerättyä. Tuollaisen summan säästäminen normaalista sotilaskotitoiminnasta on melkoinen haaste ja vaatii useita yhteydenottoja, keskustelunavauksia ja ennakkoluulotonta ajattelua. Ja ennen kaikkea Sinnikkyyttä.

Autonhankinta alkaa nyt olla siinä mallissa, että alusta tilataan vielä tämän vuoden puolella, jolloin meillä on mahdollisuus saada uusi sotilaskotiauto käyttöön vuoden 2023 lopulla. Toki haasteita on vielä matkan varrella voitettavaksi.

Poikkeusolotoiminnan ulkoiset valmiudet ovat nyt valmistelussa olevan hankinnan jälkeen hyvässä kunnossa. Suorittava porras eli vapaaehtoiset sisaret on tässä välissä heräteltävä kahden vuoden pandemiaunilta toimintaan. Herättelyyn tarvitaan myös vanhojen, hyväksi havaittujen tapahtumien ottamista takaisin käyttöön esim. vierailupäivät ja valatapahtumat läheisten kanssa. Vierailupäivällä on kaksitahoinen merkitys; tuoda alokkaiden palvelusmotivaation lisää puhtia sekä mahdollistaa samalla sotilaskodille rahavirran lisääntymistä. Rahavirta on ollut laskusuhdanteessa koronan vuoksi ja nyt olisi tarpeen saada se muuttamaan suuntansa. Syksyn valatapahtuma Ylitorniolla osoitti jo merkkejä paremmasta.

Patteriston johdolle haluan antaa kiitosta siitä, että he ovat olleet samaa mieltä kanssamme harjoituksien sotilaskotiautopalveluiden tarpeellisuudesta. Vähitellen on oivallettu, että auto mahtuu tiukkaankin harjoitukseen. Sotilaskotiauton käynnillä saadaan harjoitukseen pieni hengähdystauko ja sitten harjoitus jatkuu suupielet munkkisokerissa paljon paremmin.

Joulu on jo ovella, hiljentykäämme juhlan viettoon.

Kiitos kaikille kuluneesta vuodesta ja toivotan Teille rauhallista joulun aikaa.

Vappu Alapeteri
Rovaniemen Sotilaskotiyhdistys ry:n puheenjohtaja

Vappu Alapeteri lahjoitti villasukat Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston komentajalle, everstiluutnantti Rauno Leppiviidalle ja majuri Juhani Lehtiselle.

Kotiuttamisjuhla Rovaniemen sotilaskodissa.

Mennyt kesä yhtä haipakkaa

| Teksti: Leila Karhapää

Kesän aikana kuuli sotilaskodissamme muutakin kuin suomee ja savvoo, kun sotilaskodissamme parveili heti aamupäivästä ulkomaalaisia vieraita. Pyynnöstä avasimme sotilaskodin poikkeuksellisesti jo aamusta eli klo 9.30, normaalin klo 14 sijasta. Ja vilinää riitti koko päiväksi. Suolaisten menekki oli valtavaa; niitä ahkeroivat tauotta vapaaehtoiset sisaret vakituisten apuna. Oman mausteensa kiireeseen toivat myös vakituisten lomat. No, tämähän käy poikkeusolojen harjoituksesta, ja kielitaitokin kohentuu.

Sotilaskodissamme on otettu kahvilippujen lisäksi käyttöön pizzalahjakortti, joita molempia asevelvollisten vanhemmat/isovanhemmat/kummit voivat ostaa pojilleen/tytöilleen soittamalla sotilaskodinhoitajallemme, puh. 0299 870 240 tai lähettämällä hänelle sähköpostia sodsky@co.inet.fi. Kahvilipun arvo on 1,70 € ja sillä saa kahvin, teen tai kaakaon ja rengasmunkin. Pizzalahjakortin arvo 11 € ja sillä saa minkä tahansa valikoimissamme olevan pizzan. Kahvilippu käy kaikissa sotilaskodeissa ympäri Suomen; pizzalahjakortti on voimassa vain meidän sotilaskodissamme.

Murtovaara 80 v

Iso joukko sotilaskotisisaria eri puolilta Suomea kokoontui 5.7.2022 Kuusamon Murtovaaraan muistelemaan 80 vuoden takaisia tapahtumia. Sotilaskotiliiton puheenjohtaja Toini Jännes sekä sotilaskotisisaret Greta Palojärvi ja Faini Aflecht olivat olleet Uhtuan suunnalla tutustumassa etulinjan rintamakotien toimintaan ja oloihin. He olivat palaamassa tältä tarkastusmatkalta, kun saattue joutui partisaanien väijytykseen kohtalokkain seurauksin, ja kaikki autossa olleet ml. autonkuljettaja ja suojamies menehtyivät.

Iskun tapahtumapaikalle on pystytetty muistomerkki, jonne sotilaskotisisaret kokoontuvat 5 vuoden välein kunnioittamaan sankarivainajia. ”Lämmittää sydäntä, että olemme näin monilukuisesti kokoontuneet muistotilaisuuteen. Teemme tätä työtä täydellä sydämellä varusmiesten hyväksi ja isänmaanrakkaudesta”, totesi puheessaan Sotilaskotiliiton puheenjohtaja Anne-May Asplund. Puheiden, seppeleenlaskun ja kenttäehtoollisen jälkeen Kajaanin Sotilaskotiyhdistys tarjosi mukana olijoille kahvit ja munkit.

Tampere kutsui 2.–4.9.2022 sotilaskotipäiville

Loppukesästä oli sitten aihetta juhlaankin, kun pitkästä aikaa tapasimme livenä n. 450 sotilaskotisisarta eri puolilta Suomea Tampereen Seudun Sotilaskotiyhdistyksen emännöimillä sotilaskotipäivillä Tampereella. Tampereen kaupungin juhlavastaanotto Sotilaskotiliiton 100-vuotisen taipaleen kunniaksi, lauantaiaamupäivä Satakunnan lennostossa Pirkkalassa, jossa oli monenmoista ohjelmaa ja nähtävää. Sieltä busseilla eri puolille Tamperetta tutustumaan kaupunkiin ”Tehtaiden varjossa”, ”Tampereen ainooseen Pispalaan”, ”Tampereen likkoihin” jne. Illalla oli iltajuhla ja illallinen. Sunnuntaina oli vuorossa aamuhartaus Tampereen tuomiokirkossa ja kirkkokahvit ja lounas Finlaysonin alueella, jossa oli nähtävää ja koettavaa hengästymiseen asti. Tampere on täynnä historiaa, ja päivien aikana siitä tuli tutuksi vain pintaripaus.

Tampereen seudun sisaret olivat tehneet satoja vapaaehtoistunteja päivien järjestämisessä. Oli mukavaa mennä valmiiseen pöytään ja nauttia täysin siemauksin sen antimista. Iso kiitos! Seuraavan kerran tavataan näissä merkeissä 3 vuoden kuluttua jossain päin Suomea.

Frisbeegolfia Lapin yöttömässä yössä

Frisbeegolfratoja on viime vuosina noussut kuin sieniä sateella, Hangosta Utsjoelle. Pelin perusperiaate on sama kuin perinteisen golfin: mahdollisimman vähän heittoja radan alusta loppuun. Pienimmän tuloksen saanut voittaa. Radat ovat yleensä puustoisilla alueilla, joissa on vaihteleva maasto, joka tarjoaa luonnollisia esteitä kiekon lentoradalle ja lisää näin pelin haastavuutta. Nämä esteet ovat olennainen osa peliä. Golfista poiketen frisbeeradoilla pelaaminen on yleensä ilmaista. Lieneekö tämä sitä köyhänmiehengolfia?

Murtovaaran muistomerkillä.
Kuva Susanna Seppälän albumista.

Jääkäriprikaatin hallinnassa on ollut 9-väyläinen rata varuskunnan ulkopuolella Siilashallin ja Sotilaskodin lähimaastossa. Elokuussa 2021 Jääkäritoimikunta (JTK) päätti kokouksessaan purkaa nyt jo huonokuntoisen radan ja rakentaa tilalle kokonaan uuden 18-väyläisen radan. Rahoitus saatiinkin sitten järjestettyä JTK:lta ja Sodankylän Sotilaskotiyhdistys ry:ltä ja lisäksi puutavaraa ym. tarvikkeita varuskunnasta. Keväällä 2022 uusi rata toteutettiin mittavan rakentajajoukon toimesta. Avajaisia vietettiin kesän korvalla 7.6.2022; mukana yhdistyksemme edustajina varapj Marja Tuovinen ja sotilaskodinhoitaja Maritta Lintula.

Radalla on 18 väylää, yht. 1939 m, lyhin väli on 58 m ja pisin välin 280 m. Kävelyä tulee koko kierroksella 2,5-5 km riippuen siitä, miten heittää. Heittääkö kovin usein päin mäntyä vai meneekö suoraan koriin tai edes lähimaille. Ihanneheittomäärä PAR 60 heittoa. Läheisellä pururadalla on valot, ei kuitenkaan joka väylälle, niin että pimeänkin aikana voi käydä kiekkoja heittelemässä, kun se yötön yö kestää näillä leveysasteilla vain tietyn ajan eli karkeasti ottaen toukokuun loppupuolelta heinäkuun puoliväliin.

Siilashallista tai JTK:lta saa lainaksi laukun, jossa on 3 peruskiekkoa, joilla pääsee alkuun. Samoin Sotilaskodista saa 3 kiekon perussettejä lainaksi. Ammattilaisilla on tietenkin omat kiekot mukana.

Frisbeegolf on oiva lisä asevelvollisten vapaa-ajan viettoon, kuntokin siinä nousee ja osumatarkkuus, jos ei kohisten niin kuitenkin himpun verran, kun raittiissa ilmassa kävelee kavereitten kanssa metsässä ja yrittää saada kiekot kolahtamaan koreihin. Raitisilmamyrkytyksen jälkeen on oiva tilaisuus poiketa Sotilaskotiin kahville ja munkille tai suolapalalle ja ruotia pelin kulkua kavereitten kanssa.

Kunnon kohottamiseen löytyy varuskunnasta kunnon eväät: monipuolinen kuntosali, jalkapallo, salibandy, koripallo, oivalliset lenkkeily-, suunnistus- ja hiihtomaastot valmiine latuineen, uinti Siilashallissa, jossa kuntalaisille on omat uintivuorot; myös frisbeegolfrata on vapaasti kuntalaisten käytössä. Beach volley -kenttä on myös valmistumassa. Sotilaskoti tarjoaa lisäksi laskettelulippuja Kommattivaaraan ja Luostolle. Ja palveluksen aikana eniten kuntoaan kohentanut saa yhdistykseltämme kuntomittarin, joka toivottavasti kannustaa saajaa ylläpitämään ja parantamaan kuntoaan siviilissäkin.

Rakentajat kokosi ryhmäkuvaan liikuntakasvatusaliupseeri ylikersantti Juuso Kärki, jonka johdolla projekti toteutettiin.

Lapin ilmatorjuntakilta

| Teksti ja kuvat: Eero Pajula

Lapin Ilmatorjuntakilta piti syyskokouksensa Someroharjulla lokakuussa 2022. Kokouksessa puheenjohtaja Heikki Haapala valittiin jatkamaan tehtävässään. Yhdistyksen hallitus sai hiukan uutta verta, vuonna 2023 jatkavat Pekka Lemmetty, Pasi Ruokanen ja Risto Laakso, Mikko Virrankoski, Pekka Laitila, Eero Pajula ja Matti Konstenius. Uutena hallitukseen valittiin Mikko Kokkonen Rovaniemeltä.
Vuosi 2023 on merkittävä killan historiassa, sillä 3.11.2023 kilta täyttää 60 vuotta. Alustavasti on Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston kanssa suunniteltu, että killan 60-vuotisjuhlaa vietetään patteriston perinnepäivänä. Tarkoitus on yhdistää nämä kaksi tilaisuutta ja saada aikaan merkittävä juhla yhteisvoimin.

Simulaattorit tehostavat koulutusta

Iltapäivän pitkään valmisteltu anti oli kuitenkin tutustuminen Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston uusiin ja muuttuneisiin simulaattoreihin. Maavoimien Simulaattoriosaamiskeskus tukee Jääkäriprikaatinkin simulaattoritoimintaa ja sen kehittämistä.

Vierailu aloitettiin tutustumalla koulutushallin luokkaan rakennettuun VBS3 (Virtual Battlespace 3) kokonaisuuteen. Kouluttaja voi siinä koulutustason ja -tarpeiden mukaan luoda lähes minkälaisen tahansa toimintaympäristön ja tilanteen koulutettavalle osastolle. Kouluttaja pystyy antamaan komentoja ja muokkaamaan taistelutilanteita kesken operaatiota. Kaikki käyttäjät ovat omalta osaltaan aktiivisia toimijoita koulutustapahtumassa. Simulaattori mahdollistaa suuret toistomäärät nopeasti ja turvallisesti. Ehkä huippuna - kaiken lisäksi - virtuaalisimulaattorit mahdollistavat harjoittelun alueilla, joihin oikeasti käytännön syistä ei voida mennä. VBS3 on suunniteltu ammattilaiskäyttöön, sitä on kehitetty ja voidaan kehittää käyttäjien toiveiden mukaan. VBS-sarjaa on käytetty useissa NATO-maissa jo useiden vuosien ajan.

Toinen pitkähkösti vierailuaikaa vienyt tutustumiskohde oli sisäampumasimulaattori. Sen totesimme erittäin totuudenmukaiseksi ampumatuntumalta ja tietysti käteväksi käyttää. Paineistetulla hiilidioksidilla luotu rekyyli – sekä rynnäkkökiväärillä että pistoolilla ammuttaessa – tuntui vaativan ampujalta aseen ja ampumatilanteen aitoa hallintaa. Huono laukaus ei todellakaan osunut! Kertasingollakin alkoi vaununraatoja syntyä, kun jonkin aikaa harjoitteli.

Kiltalaiset kiittävät majuri Juhani Lehtistä ja todella päteviltä vaikuttaneita simulaattorivarusmiehiä.

Killan kunniapuheenjohtaja Aarre Seppälä ottaa tilannetta haltuun!

Pohjois-Suomen ilmapuolustusseminaari 22

Seminaari järjestettiin 16.3.2022 Rovaniemen Someroharjulla Rykmenttisalissa. Pohjois-Suomen ilmapuolustusseminaarit on järjestetty keväisin jo useiden vuosien ajan. Seminaareissa on käsitelty ilmatorjunnan ja ilmavoimien historiallisia tai ajankohtaisia aiheita. Lapin Ilmatorjuntakilta ry ja Lapin Lennoston Kilta ry ovat yhdessä olleet vastuussa järjestelyistä.

Viime vuosina seminaari on toteutettu MPK-kurssina, jolloin yhteistyö on poistanut valmistelujen päällekkäisyyksiä ja tuonut lisäarvoa kaikille järjestelyosapuolille. MPK on toiminut ilmoittautumisalustana, mahdollistanut tapahtuman turvallisen läpiviennin koronasuositusten mukaisesti, laajentanut tiedottamista ja kiltojen kannalta yksinkertaistanut järjestelyjä. Paikalla oli noin 50 kurssilaista. Kiitokset kaikille osallistujille, myös järjestäjille.

Seminaari jakautui sekä ilmavoimien että ilmatorjunnan osioihin. Molemmat aihealueet käsiteltiin korkeatasoisesti ja seminaariosallistujien aktiivisuus osoitti, että ne myös kiinnostivat. Käynnissä oleva Ukrainan sota toi varsinkin yleisökysymyksiin ajankohtaisena herätteenä monipuolisuutta ja syvyyttä.

Everstiluutnantti Teemu Pöysti ja eversti Pertti Viik.

Ilmatorjunnan osuudessa entinen ilmatorjunnan tarkastaja eversti evp Pertti Viik kertoi ilmatorjuntaohjusjärjestelmistä ITO 79 ”Petsora” ja ITO 96 ”Buk M1” ja niiden käytöstä Helsingin ilmatorjuntasuojana 1979-2016.

Ilmavoimien osuudessa Lapin lennoston esikuntapäällikkö everstiluutnantti Teemu Pöysti käsitteli ilmavoimien tämänhetkistä toimintaympäristöä, ajankohtaisia asioita ja lähitulevaisuuden näkymiä. Kun ilmavoimissa edetään valmius, voimankäytön kyvykkyydet, kunnossapitokyky ja turvallisuus edellä, tulee hävittäjäkaluston sukupolven vaihdos pitämään ilmavoimien henkilöstön mielenkiintoisissa ja työteliäissä tehtävissä kuluvan vuosikymmenen aikana. Tavoitteekseen ovat määrittäneet: ”Pohjolan paras…”.

Kiltavierailu Rovaniemen Ilmatorjuntapatteriston erikoiskoulutusjakson taistelu- ja ampumaharjoitukseen

Korona on pitkään rajoittanut kiltavierailuja. Kun nyt saimme patteriston komentaja everstiluutnantti Rauno Leppiviidan kutsun tulla vierailemaan johtamaansa erikoiskoulutusjakson taistelu- ja ampumaharjoitukseen, kutsu otettiin riemuiten vastaan. Vierailupäivänä monipuolisen harjoituksen ohjelmassa oli ITO90 yksikön suojatykeille koulutettavien varusmiesten maamaaliammuntoja 23 ITK 61 kalustolla ja eri henkilöstöryhmien ilmatorjuntakonekivääriammuntoja (12,7 ITKK 96).

Kokoonnuimme aamulla Rovaniemen linja-autoasemalla, josta siirryimme omilla autoilla Rovajärvelle.

Vierailupäivänä 3.5. Hautainmaan pakalla meitä - kymmentä kiltalaista ja harjoitusjoukkoja – muistutti arktisista olosuhteista vasta satanut jäätävä lumi ja lähes myrskyisästi vasten kasvoja Raanjupon suunnasta puhaltanut tuiskutuuli: Lappilainen vappukeli...

Varusmiehet olivat kesäkuussa kotiutuvia Someroharjulla palveluksessa olevia taistelijoita. Harjoituksen tämä vaihe tarjosi myös valmiin harjoitteluympäristön Pohjois-Suomen rajavartiostojen palkatun henkilökunnan konekivääriammunnoille.

Harjoitus eteni turvallisen rauhallisesti. Ampuvat tykit olivat maastokuorma-autojen lavoilla ja ilmatorjuntakonekiväärit varomääräysten mukaisesti rivissä pakalla. Ampuvia ryhmiä tai miehiä vaihdettiin vuorotteluperiaatteella. Ammuntavuoroaan odottavat tykkiryhmien miehet, kaikki vuorollaan, vyöttivät panssarikranaatteja ja täyttivät niillä vyölaatikoita. Rajamiehet ronksuttivat toista metriä pitkiä ammusvöitä konekivääreille. Sivummalla pakalla perävaunuissa ja niiden takana lumimyrskyltä suojassa kunnostivat lennokkimiehet radio-ohjattavia AT04 maalilennokkeja iltapäivän ilma-ammuntoihin. Tekemisen meininkiä...

Vierailu harjoituksessa ja ammuntojen seuraaminen oli todella mielenkiintoista. Kun itse pääsee seuraamaan oikeaa tekemistä ja keskustelemaan paikan päällä itse tekijöiden, koulutettavien ja kouluttajien kanssa, oppii ja näkee paljon. Kiltalaisena olet todella mukana tekemisen juurilla.

Erinomainen vierailuohjelma myös patteriston tapahtumasta vastanneilta. Keep it simple! Vähemmän on useimmiten enemmän. Kiltalaiset kiittävät, saimme juuri sitä, mitä tulimme hakemaan.

Lapin ilmatorjuntakilta kesäyön marssilla

Killan iskuryhmä kävi kesäkuussa marssimassa Ounasvaaraa ylös-alas: Otimme osaa Maanpuolustuskoulutuksen (MPK) Kesäyön marssiin 2022 Rovaniemellä! Kelit suosivat, lämpöä oli 22 varjossa. Niille, jotka olivat päätyneet kokopitkän 42 km marssimiseen, ei ollut aivan helppo nakki! Tosi hieno reissu ja ainakin alkumatkasta juttu luisti - ja reippaat kanssakävelijät hymyilivät yhdessä alkukesän kauniin luonnon kanssa!

MPK oli järjestänyt tilaisuuden ja tukeutumisen aivan loistavasti. Ylhäällä Vaaralla vetelimme grillinakkeja, banaania ja suolapähkinöitä, ”maalissa” hiihtostadionilla tosi maukasta lihakeittoa ja sotkun munkkikahveja!!! Kaloreita taisi jäädä reppuun enemmän kotiin lähtiessä, kuin mitä niitä oli ennen marssille tuloa...

Pohjan Jääkärikilta 60 vuotta - perinteitä ja historiaa matkan varrelta

| Teksti ja kuvat: Kari Broström

Kuvassa Pohjan Jääkärikillan perinnejoukon (JR1) sotilaat nostavat lipun Kilpisjärvellä kolmen valtakunnan rajapyykillä merkiksi sodan päättymisestä 27.4.1945.

Pohjan Jääkärikillan vuoden päätapahtuma on Operaatio Pohjanloimu juhlallinen lipunnostotilaisuus kolmen valtakunnan rajapyykillä. Kuva vuoden 2017 tilaisuudesta. Oikealla juhlapuheen pitäjä Jääkäriprikaatin komentaja eversti Antti Lehtisalo, sotiemme veteraanit Veikko Korkka, Hemmi Jaara ja Olli Kivioja, piispa Samuel Salmi, killan puheenjohtaja Kari Ahokas sekä Lapin lennoston komentaja eversti Mikko Kauppala. Vasen lipunnostaja on Veikko Korkan poika Mikko Korkka.

Pohjanloimu nyt: vuonna 2022 lipunnostotilaisuudessa lumisateessa vasemmalta Jääkäriprikaatin komentaja eversti Kimmo Kinnunen, killan puheenjohtaja Hannu Koivula, puolustusministeri Antti Kaikkonen ja killan sihteeri ja matkanjohtaja Kari Broström. Tapahtuma on kerännyt matkailijoita 200–400 henkilöä. Perinne on säilynyt, myös pandemian aikana katkeamatta, vuodesta 1995 alkaen.

Sotiemme veteraani Veikko Korkka taisteli Kilpisjärvellä Lapin sodan loppuun saakka. Veikko osallistui Pohjanloimuun monet kerrat ja hän mielellään kertoi varusmiehille Kilpisjärven sotatapahtumista. Kuvassa Jääkäriprikaatin vuoden 2018 varusmiesosasto Pohjanloimussa.

Pohjan Jääkärikillan (ent. Pohjan Prikaatin kilta) toinen merkittävä tapahtuma oli Suksipartio Sujakka. Sujakka keräsi kokoon monien vuosien ajan kymmeniä maanpuolustushenkisiä 5-henkisiä partioita leikkimieliseen kilpailuun. Matka oli 30 kilometriä ja matkan varrella oli mitä erilaisimpia rasteja. Kuvassa Jääkäriprikaatin partio rastilla, jossa tehtävänä oli valmistaa eskimoitten aurinkolasit. Oikealta partion johtaja Asko Hirvisalo, Risto Moilanen sekä kolme varusmiestä. Askon "aurinkolasien" muotoilussa on näkyvissä vahvaa osaamista.

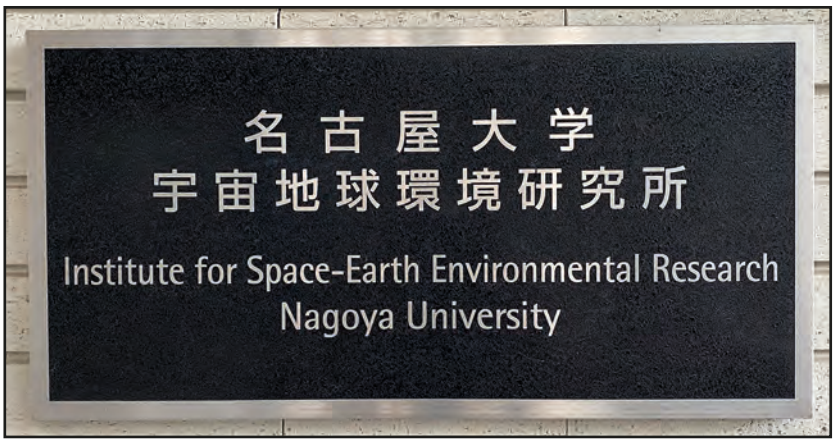

Vuonna 2002 killan vuosipäivänä 16.2. kilta jalkautui 40-vuotisjuhlassaan Oulussa kävelykatu Rotuaarille. Tarjolla oli kenttäkeittimestä hernekeittoa kansalaisille. Kuvassa keskellä killan silloinen puheenjohtaja Pekka Heikkinen (oik.) ja killan varapuheenjohtaja Jouko Lahdenperä.

Kilta on vaalinut veteraaniemme perinteitä ja on pyrkinyt tukemaan veteraanien hyvinvointia. Tässä vuodelta 2021 tuen vastaanottajat. Kuvassa vasemmalta veteraanikeräystoimikunnan puolesta Raimo Sevón, Rintamaveteraanien Oulun yhdistyksen Kari Ahokas, Sotaveteraanien Reijo Sallinen ja Sotainvalidien puolesta Pentti Jouppila sekä luovuttajana killan varapuheenjohtaja Heikki Hiltula.

Killan uusi puheenjohtaja aloitti maailman valloituksen Japanista

| Teksti: Killan puheenjohtaja Jyrki Manninen

Valmisteluvaihe

Koronan jyllätessä syksyllä 2020 minulle ehdotettiin vierailevan professorin pestiä Nagoyan yliopistoon Japaniin. Ajattelin, että eihän tuollaista kutsua voi hylätä. Meiltä Sodankylän geofysiikan observatoriosta oli aikaisemmin vastaavassa pestissä ollut jo edellinen johtaja sekä yksi tutkija.

Varsinainen hakuprosessi oli hyvin muodollinen, mutta kuitenkin yksinkertainen. Kutsujani apulaisprofessori Claudia Martinez-Calderon hoiti hakuprosessin ja toimi myös hakijana. Prosessi kesti kaikkiaan vähän alle 2kk, jonka jälkeen minulle ilmoitettiin, että tiedekunta on hyväksynyt hakemuksen ja minut toivotettiin tervetulleeksi Nagoyaan vuonna 2022.

Tästä alkoi minua piinannut paperisota ja asioiden valmistelu. Olimme jo alun perin päätyneet sellaiseen aikatauluun, että vierailuni kestää 3 kk ja minulle sopivin ajankohta on kevättalvi. Onneksi se ei kuitenkaan toteutunut, tai ainakin näin totesimme vaimoni kanssa lopulta Japanissa. Kun minulle oli ehdotettu tätä pestiä, kysyin varovasti vaimoltani, olisiko hän kiinnostunut lähtemään mukaani. Ja olihan hän.

Lentolippujen varaushetkellä kävikin ilmi, ettei Finnair lennäkään suoraan Nagoyaan tammikuussa 2022, vaan lennot alkavat vasta helmikuun alussa. Liput järjestyivät Nagoyan yliopiston kautta ja ne saatiin marraskuun alussa 2021. Lentopäiväksi oli monen muutoksen jälkeen vahvistunut 3. helmikuuta.

Sitten tarvittiin CoE't (Certificate of Eligibility), jolla Nagoyan yliopisto vahvisti, että minut halutaan Nagoyaan ja että vaimoni tulee mukanani dependent'tina (siis minusta riippuvaisena!?!). Koronasta johtuen Japani ei myöntänyt normaaleja turistiviisumeja lainkaan. CoE't tulivat kuin joululahjaksi sähköpostiini aattoiltana. Alkuperäiset paperikappaleet tulivat sitten vasta helmikuussa monen mutkan kautta jumiuduttuaan ensin Suomen lentotulliin.

Tässä välissä Finnair oli jo ehtinyt ilmoittaa, että 3. helmikuuta lennot onkin peruttu, koska koko Japani on pantu kiinni ulkomaalaisilta. Finnairin puhelinpalveluun jonotettuani liki tunnin saatiin järjestymään uudet liput maaliskuun lopulle. Toki ensin minulle sanottiin, että koska lippuni on hankittu japanilaisen matkatoimiston kautta, minun pitää pyytää matkatoimistoa hakemaan lippujen siirtoa Finnairilta. Kovan vänkäämisen ja virkailijan parin ylemmälle esimiehelle soittaman puhelun jälkeen saimme kuitenkin hoidettua lippujen siirron ihan suomalaisin voimin.

Näillä päästiin ihan mukavasti helmikuun puoleen väliin, jolloin Finnair ilmoitti ihan yllättäen ja pyytämättä sähköpostilla, että maaliskuun lopun lentomme on peruttu, jälleen… Parin tunnin jonottelun jälkeen pääsin sopimaan asiakaspalvelun kanssa, että odotamme suosiolla siihen saakka, kunnes Japani taas sallii ulkomaalaisten maahantulon.

Maaliskuun alussa Japani sitten raotti oveansa sen verran, että päästimme aloittamaan viisuminhakuprosessin. Sitten yllättäen Japanin suurlähetystö ilmoitti, että koska CoE't on allekirjoitettu joulukuussa, niiden liitteeksi tarvitaan dokumentti, joka vakuuttaa, että minä olen edelleen tervetullut Nagoyaan. Eikä siinä vielä kaikki, koska vaimoni oli dependent, eli minusta riippuvainen, minun piti tehdä samanlainen japaninkielinen dokumentti, jossa vakuutin, että haluan edelleen vaimoni mukaan Japaniin. Onneksi pystyin käyttämään minulle tullutta dokumenttia apuna ja sain paperin tehtyä.

Lopulta saimme viisumihakemukset jätettyä yhden Helsingissä asuvan työkaverin avustuksella. Vain kaksi päivää myöhemmin sähköpostiini tuli ilmoitus, että viisumit ovat valmiina ja ne voi noutaa henkilökohtaisesti suurlähetystöstä Helsingistä. Sitä varten piti hommata lentoliput ja sopia noutoaika suurlähetystöön. Niinpä olimme onnellisia viisuminhaltijoita maanantaina 28. maaliskuuta.

Edellisenä päivänä olin jonottanut ensin 2 tuntia ja sitten uudestaan liki 3 tuntia Finnairin asiakaspalveluun. Se odotusmusiikki alkoi jo kyllästyttää, mutta minkäs teit. Lentoliput Tokion Naritaan saatiin järjestymään aprillipäivälle, eli viisuminhakuviikon perjantaille. Ennen lähtöä piti kuitenkin käydä keskiviikkoaamuna Pyhätunturilla yksityisen lääkäriaseman PCR-testissä. Sen tulosta jännitettiin torstaihin koko rahan edestä (testi mak-

soi 160€/kpl). Kun tulos oli negatiivinen, alkoi hillitön erilaisten dokumenttien kopiointi, koska kaikki paperit piti olla mukana useana kappaleena. Matka alkoi heti seuraavana aamuna kuudelta.

Kaikki tämä stressasi melkoisesti niin meitä lähtijöitä kuin myös Japanin päässä vastaanottajia. Naritan kentällä piti vielä jännittää uuden koronatestin tuloksia, mutta lopulta kolmen tunnin rumban jälkeen pääsimme kokemaan luotijunassa matkustamista, kun Tokiosta Nagoyaan hurautimme 350 km:n matkan Shinkansenilla puolessa toista tunnissa keskinopeuden ollessa liki 250 km/h. Kaikki osapuolet olivat tyytyväisiä, mutta väsyneitä majoittuessamme Nagoyan yliopiston vierailija-asuntoon.

Tutkimustyö

Kun erilaiset työn käynnistämiseen liittyvät pakolliset kuviot oli selätetty, itse työn aloittaminen sujui helposti. Japanissa tehtiin täyttä päätä etätöitä ja maskia pidettiin kaikkialla muualla paitsi omassa asunnossa. Ulkonakin kaikilla oli maskit. Instituutilla kävin noin kerran viikossa ja muuten olin kotikonttorissa.

Minun vierailevan professorin tehtäviin kuului tutkimustyön tekeminen. Aiheena oli epätavallisen korkeataajuiset Maan magnetosfäärissä syntyvät VLF-radioaallot, joita kutsutaan myös äänitaajuisiksi radioaalloiksi, koska ne voidaan helposti muuttaa korvin kuultaviksi ääniksi. Samaa työtä olin tehnyt jo Sodankylän geofysiikan observatorion aineistoista. Aihe oli siis tuttu, mutta nyt niitä piti tutkia japanilaisten rekisteröinneistä, joita tehdään Alaskassa, Kanadassa ja Venäjällä.

Venäläisten tutkijakollegoiden kanssa tehtävä yhteistyö kuitenkin loppui Ukrainan sodan myötä, kun EU käski panna kaiken venäjäyhteistyön jäihin. Sillä olikin yllättävän suuri merkitys, koska Neuvostoliiton romahdettua itäyhteistyötä oli systemaattisesti kehitetty 1990-luvulta alkaen. Sitä varten EU:kin oli satsannut kymmeniä miljoonia ECUja ja myöhemmin euroja venäläisten tutkijoiden pitämiseen tutkimuslaitoksissa sen sijaan, että kaikki siirtyisivät bisnesmaailmaan. Tuolloin aloitettu yhteistyö tuottikin valtavan määrän tieteellisiä julkaisuja ja yhteishankkeita tutkimuksen saralla. Nyt se kaikki lopetettiin yhdessä yössä. Sen vaikutukset tulevat näkymään vielä pitkään.

Japani teki samanlaisen päätöksen yhteistyön päättämisestä venäläisten kanssa. Tämä toisaalta selkeytti tutkimustyöni suuntaa, koska minun piti nyt keskittyä japanilaisten aineistoihin. Työn merkeissä aika hujahti tosi nopeasti, oikeastaan liian nopeasti. Nyt minulla varmaan kestää monta vuotta ennen kuin saan jalostettua Japanissa aloittamani tutkimustyön tieteellisiksi artikkeleiksi.

Tarkoitukseni oli tutkia myös japanilaisen ERG-satelliitin aineistoja, mutta kolme kuukautta ei riittänyt siihen. Kaikesta huolimatta tuloksiakin syntyi. Kaksi artikkelia saatiin lähetettyä arvioitavaksi, osallistuin Gran Canarialla pidettyyn kansainvälisen radiotieteen unionin konferenssiin – tosin etänä, osallistuin joka torstai pidettyihin Instituutin seminaareihin sekä perjantaisin pidettyihin tutkimusryhmän palavereihin. Pidinpä kesäkuussa yhden kolmen tunnin etäluennonkin Suomeen.

Instituutin sihteerit olivat korvaamattomia kaikissa käytännönjärjestelyissä aina oleskelulupien rekisteröinneistä tulevan lapsenlapsen lahjojen suunnitteluun. Onneksi pikkuinen päätti vähän viivästyttää syntymistään, jotta ehdimme hyvin takaisin Suomeen ja jopa palautua matkasta ennen pikkuihmisen ensiparkaisua.

Vapaa-aika

Tutkimustyön ohella ehdimme kiertää Nagoyaa, Kiotoa, Gamagoria, Nagatsugawaa, Tsumagoa ja Magomea sekä kotimatkalla Tokiota. Jos aktiivisuusrannekkeisiin on uskomista, kävelimme kolmessa kuukaudessa yli 800 km. Se kyllä edellytti monien puistojen ja kävelyreittien testaamista, mutta me myös pidimme niistä. Nagoyassa on noin 2,3 miljoonaa asukasta ja Tokio lienee maailman suurin kaupunki yli 38 miljoonalla asukkaallaan.

Alussa paikallisen ruuan valmistaminen oli aika haasteellista, mutta sitten kutsujani El Salvadorista kotoisin oleva Claudia järjesti ranskalaisen miehensä kanssa meille useita ”kokkikouluja”, joissa opettelimme yhdessä tekemään japanilaista ruokaa. Se oli erinomainen tapa oppia paikallista ruokakulttuuria ja samalla joutui opettelemaan erilaisten raaka-aineiden käyttöä. Esimerkkinä mainittakoon takiaisesta jalostettu keittiöjuures, gobou.

Tokiossa kävimme katsomassa uskollisen Hachiko-koiran patsasta, joka sijaitsee sen rautatieaseman edessä, jossa kyseinen koira odotti isäntäänsä uskollisesti joka päivä vielä vuosia isännän kuoltua. Lopulta koira kuoli vanhuuteen. Patsaan lähellä Shibuayssa on myös maailman vilkkain risteys, jonka ylittää jopa 3000 ihmistä yksien vihreiden aikana (vihreät kestävät 46 sekuntia).

Me molemmat viihdyimme todella hyvin Japanissa. Yleensä meille tulee koti-ikävä jo ensimmäisen viikon puolivälissä, mutta nyt sellaisesta ei ollut tietoakaan. Paluumatkalla lomaillessamme Tokiossa meille tuli ikävä Nagoyan kotiamme. Olemme valmiit lähtemään uudelleen Japaniin, jos sellaiseen vain tarjoutuu mahdollisuus.

Pohjanmaan tykistörykmentille muistomerkki Sodankylän varuskuntaan

| Teksti ja kuva: Majuri Pekka Äikäs

Historiaa

13.8.2022 Sodankylän varuskunnassa vietettiin juhlatilaisuutta, jossa paljastettiin Pohjanmaan tykistörykmentin muistomerkki. Pohjanmaan tykistörykmentti oli osa Jääkäriprikaatia vuosina 1982-1998. Rykmentti perustettiin 1959 Ouluun, josta se siirrettiin Sodankylään kahdessa vaiheessa 1981-1982. Pohjanmaan tykistörykmentti lakkautettiin vuonna 1998, kun Pohjois-Suomen tykistökoulutus keskitettiin Kajaaniin. Pohjanmaan tykistörykmentin henkilökunnasta osa jatkoi virkauraansa Jääkäriprikaatissa ja osa siirtyi muihin tykistökoulutusta antaviin joukko-osastoihin Kajaaniin, Vekaranjärvelle ja Niinisaloon.

Päiväjuhla

Tilaisuuteen oli kutsuttu Pohjanmaan tykistörykmentissä palvellut henkilökunta, avec. Paikalle saapui yli 50 vierasta sekä Oulun että Sodankylän ajoilta. Päiväjuhla aloitettiin lounaalla Varuskuntaravintola Tähdessä. Lounaan jälkeen Jääkäriprikaatin henkilöstöpäällikkö majuri Pekka Äikäs toi tilaisuuteen Jääkäriprikaatin ja tykistön tarkastajan tervehdykset. Tervehdysten jälkeen oli vuorossa Tapio Teeriahon juhlaesitelmä Pohjanmaan tykistörykmentin sekä yleisesti tykistön historiasta Suomessa.

Muistomerkin paljastus

Seuraavaksi juhlaväki siirtyi varuskuntaravintola Tähden pihalle, jossa tapahtui varsinainen muistomerkin paljastaminen. Lippuvartioiden tuomana otettiin vastaan, Sotamuseosta lainaan saatu Pohjanmaan tykistörykmentin lippu sekä Pohjois-Suomen tykkimieskillan lippu. Maineikkaan joukkoyksikön muistomerkki paljastettiin juhlallisesti sen lipun vartioidessa toimitusta. Muistomerkkinä on kunnostettu 70K 1890 -tykki sekä Pohjanmaan tykistörykmentin perinnejoukoista ja historiasta kertova esittelytaulu.

Juhlaväki tutustui vielä ennen varuskunnasta poistumista Jääkäriprikaatin perinnetilaan, johon on koottu valokuvia, lippuja, yksikköviirejä, kunniamerkkejä sekä koulutuskalustoa Jääkäriprikaatin historian varrelta.

Iltatilaisuus

Iltatilaisuus järjestettiin paikallisessa hotelli Karhussa, jossa nautittiin illallinen ja muisteltiin rykmentin aikoja hieman rennommassa tunnelmassa. Tilaisuudessa pyöri useiden satojen valokuvien esitys koko illan vieraiden iloksi. Kuvat herättivät runsaasti muistoja. Juttuja riitti kerrottavaksi ja ”hylsyt lentelivät”.

Ansaittu muistomerkki

Kaiken kaikkiaan tilaisuus oli lämminhenkinen. Tykistön tarkastaja eversti Pertti Holma kiteytti kaikkien juhlavieraiden ajatukset tilaisuuteen lähettämässään tervehdyksessä seuraavasti: ”Pohjanmaan tykistörykmentti ansaitsee arvoisensa muistomerkin pohjoisimpaan ja viimeisimpään sijaintipaikkaansa”.

Jääkäriprikaatin tapahtumia 2023

TAPAHTUMA

Varusmiespalveluksen alkamis- ja päättymispäivät

Saapumiserän 1/22 palvelus alkaa	2.1.2023
255 vuorokautta palvelleiden varusmiesten palvelus päättyy	15.3.2023
347 vrk ja 165 vrk palvelleiden varusmiesten palvelus päättyy	15.6.2023
Saapumiserän 2/22 palvelus alkaa	3.7.2023
255 vuorokautta palvelleiden varusmiesten palvelus päättyy	13.9.2023
347 vrk ja 165 vrk palvelleiden varusmiesten palvelus päättyy	14.12.2023

Juhlatilaisuuksia ja maanpuolustustapahtumia

Sotilasvala- ja sotilasvakuutustialisuudet Sodankylänssä ja Rovaniemellä	4.2.2023
Lapin jääkäripataljoonan perinnepäivä 11.3.	
Puolustusvoimain lippujuhlan päivä	4.6.2023
MILLJAZZ Rovaniemellä	8.6.2023
Sotilasvala ja sotilasvakuutus Sallassa	12.8.2023
Jääkäriprikaatin vuosipäivä 1.10.	
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston perinnepäivä 30.11.	
Itsenäisyyspäivä	6.12.2023

Harjoituksia

Paikallispuolustusharjoitus 1/2023	27.2.–3.3.2023
Paikallispuolustusharjoitus 2/2023	4.–8.9.2023

Jääkäriprikaatin johtamat alueraivaamiset

Ylilampi	5.–16.6.2023
Pikku-Petsamo, Tankavaara	24.7.–4.8.2023
Misi	14.–25.8.2023
Räjähdetiedustelu	20.–24.3. ja 25.–29.9.2023

Kilpailuja

Sotilaiden SM-hiihto	viikolla 12
Jeesiön lenkki polkupyöräkilpailu	elokuussa
Valmiusyksikön 24 tunnin marssi	kesäkuussa ja joulukuussa

https://maavoimat.fi/jaakariprikaati
Facebook.com/JaakariPR
Twitter.com/JaakariPR
Instagram.com/maavoimat

